

PÍSECKÝ SVĚT

ČÍSLO 6 / 2026

ČERVEN

MĚSÍČNÍK, distribuce ZDARMA, 6000 výtisků na více než 100 místech v Písku, Protivíně, Čimelicích, Miroticích aj...



Foto Martin ZBORNÍK

Hřiště Adventure Playground oživilo Portyč
– svět, který vyrostl z palet a dětských snů

ROZHOVOR: Herec **Martin Myšička** – host Duhového divadla waldorfských škol o tom, proč je skvělé, když žáci hrají divadlo

AKTUÁLNĚ: Na Hrad dorazil návrh na státní vyznamenání pro **Dagmar Šimkovou**

SVĚT V PÍSKU: **Oksana Shymolina** – Chceme hlavně ten nejlepší možný život pro své děti

POZVÁNKY: V sobotu 18. července oslaví **Protivínští hasiči** 150. narozeniny sboru



Foto JIŘÍ RYSZAWY

Duhové divadlo 2026
rozzářilo celý Písek

ocenění také pro všechna děvčata, která svou náročnou přípravou a velkou pílí dosáhla výborných výsledků na mnoha akcích. A že jich za ty dlouhé roky bylo... Ještě jednou jim všem moc děkuji.“

Text a foto FRANTIŠEK BOŘÁNEK

Bouře způsobila v Písku škody na zeleni, komunikacích i městském majetku

Víkendová bouře doprovázená silným větrem a intenzivními srážkami zasáhla prakticky celé území města Písku. Následky počasí se projevily zejména na městské zeleni, komunikacích a chodnících. Silný příval vody narušil povrchy vozovek a podmáčel podloží.

Nejrozsáhlejší škody na městské zeleni vznikly na sídlišti Za Kapličkou, kde bylo v důsledku vývratů a polomů zničeno 12 vzrostlých stromů. Silný vítr poškodil stromy také na sídlišti Jih a v Preslově ulici. Další zásahy si vyžádal zlomený smrk před plaveckým stadionem a pád dvou stromů na lesním hřbi-

tově. Pracovníci městských služeb nyní přednostně řeší havarijní a nebezpečné stromy, které by mohly ohrozit chodce, řidiče nebo okolní majetek. Na odstraňování následků bouře se podílejí pracovníci několika středisek městských služeb, včetně obsluhy zametacích vozů. Veškerá vzniklá dřevní hmota je průběžně odvážena na městskou kompostárnu, kde bude následně zpracována a rozdrovena.

Silné přívalové srážky způsobily také poškození některých komunikací a chodníků. Nejvýraznější škody byly zaznamenány například v ulici Za Pazdernou, v Nádražní ulici a v Erbenově ulici, kde došlo k deformacím vozovek, propadům povrchů a poškození přilehlých chodníků. Všechna zasažená místa byla bezprostředně po zjištění zabezpečena dopravním značením.

V současné době bude správce kanalizační sítě provádět podrobnou kontrolu stavu kanalizace



v poškozených lokalitách. Teprve po dokončení těchto prověrek a vyhodnocení rozsahu poškození bude možné zahájit opravy komunikací.

Bouře způsobila škody také na dalším městském majetku. Vytopeno bylo veřejné WC na Bakalářích, kde již proběhl úklid a prostory jsou opět v provozu. Významné škody byly zaznamenány také v městském sportovním areálu. Došlo k zaplavení čerpací stanice závlahového systému, zatopení hřiště s umělým povrchem a vyvrácení několika sloupů záchytných sítí.

V městském areálu v Sedláčkově ulici byly zaplaveny sklepní prostory a výtahové šachty.

Od pondělního rána pracovníci městských služeb průběžně odstraňují následky přívalových dešťů z komunikací. Pomocí zametacích vozů probíhá čištění vozovek od naplaveného šterku, zeminy a písku, které voda během bouře nanasla na řadu míst po celém městě.

Žádáme občany o zvýšenou opatrnost v okolí poškozených lokalit a děkujeme za trpělivost během odstraňování následků bouře.

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK

AD: Parkoviště na náměstí

Dobrý den, jenom se chci vyjádřit k článku pana starosty „Proč máme na píseckém hlavním náměstí parkoviště?“ z Píseckého světa číslo 5/2026.

Rozhodně souhlasím, a to zdaleka nejsem sám, s revitalizací hlavního náměstí v Písku. Je třeba, aby se toto stalo reprezentativním a klidovým místem Písku a ne jeho největším parkovištěm.

S pozdravem RNDr. Jiří Fiala (občan Písku)

Chcete zveřejnit svůj názor?

Rádi přijímáme dopisy, náměty, polemiky i kritické ohlasy. Příspěvky posílejte nejlépe e-mailem: redakce@piseckysvet.cz, nebo se domluvte na předání textu na tel. 607 777 993.

Zprávičky z Písku a okolí



Kamenný most v Písku se proměnil v písečnou promenádu

Kamenný most v Písku se od čtvrtka 18. června na pár dní proměnil v písečnou promenádu – lidé se mohli projít po více než metru a půl širokém pásu písku, který byl navezen po celé délce mostu. Písečný chodník zabral pouze část mostu, průchod pro pěší i cyklisty zůstal zachován. „Říká se, že nejkrásnější

pohled na svět je ze hřbetu koně. Jde totiž o určitý pocit, změnu vnímání. To se ale projeví, i když si například sundáme boty. Vše se náhle zpomalí. Nic nás tam dole nesvazuje. Mezi prsty cítíte zrnka písku, jdete rozvážně, uvolněně. Procházka po písku je léto, pláž, dovolená. A kde jinde si tenhle pocit dopřát než v Písku,“ uvedl Ondřej Kobza, autor nápadu a hlavní organizátor happeningu Naboso po písku v Písku. „Kamenný most je jednou z nejvýznamnějších památek našeho města. Jsme rádi, když ožívá tradičními i novými akcemi, které na něj přivádějí místní obyvatele i turisty. Díky nim není jen spojnicí mezi oběma břehy Otavy, ale také místem setkávání, zážitků a živou součástí veřejného prostoru,“ podotkl starosta města Písku Michal Čapek. **-MÚ-**

Pietní vzpomínka na vojenské piloty v Nových Kestřanech

V sobotu 18. července v 17 h se uskuteční u Pomníku letcům v Nových Kestřanech v rámci výjezdního zasedání Leteckého klubu generála Janouška pietní

vzpomínka na leteckou tragédii – při nočním výcviku z 19. na 20. července 1928 zde zahynuli oba piloti, legionáři, Slovák praporčík Viktor Hrivík a Čech poručík Jozef Zetek. Setkání účastníků do 16:30 na parkovišti u pohostinství Nové Kestřany.

Za jednotu ČsOL Písek JAROSLAV POSPÍŠIL

Plavecký bazén o prázdninách

Od pondělí 29. 6. do pátku 21. 8. bude otevřen denně od 8:30 do 19:00. Návštěvníci budou mít k dispozici vnitřní vyhříváný plavecký bazén, vnitřní vyhříváný dětský bazén, parní komory (od 8:30 do 11:00 a od 14:00 do 18:30) a venkovní terasu. Z důvodu plánované výměny bazénové vody a čištění bazénových těles bude stadion od 22. do 30. 8. uzavřen. Od pondělí 31. 8. bude plavecký stadion opět otevřen v běžném režimu. Venkovní areál včetně venkovních bazénů a ploch zůstává z technických důvodů i nadále uzavřen.

Městské služby Písek

INZERCE

Právě jsme vydali Tajemnou mapu



Táborsko – Písecko – Strakonicko – Vimpersko – Českbudějovicko sever – Prachaticko, s vyznačenými energetickými body a popisem od Ing. Pavla Kozáka. Poprvé jsme spojili tajemno s aktuálním značením cyklo a pěších tras Klubu českých turistů. Vychází v ediční řadě 8 tajemných map ČR (Praha a okolí, Karlovarsko, Plzeňsko, Šumava, Brno a okolí, Severní Čechy...) na mapových podkladech Kartografie Praha.

Setkání esoteriků a turistů se uskuteční 4. 7. v AtomMuzeu, Mišov Javor 51, Brdy.

MARCEL GOETZ, mapcentrum@seznam.cz



Spolek přátel Kamenného mostu Písek a Spolek přátel domu U Slona



Léto u Kamenného mostu a na dvorku domu U Slona

7. července, 21:30 Bijásek na dvorku – Zánik samoty Berhof – Jana Brejchová ve filmovém přepisu stejnojmenné novely Vladimíra Křínery o prvním poválečném létě na česko-polském pomezí.

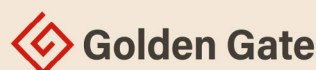
17. července, 19:00 Hrajeme pro Slona: Šťastné zoufalství – studentská kapela, vstupné 100,- Kč

4. srpna, 21:15 Bijásek na dvorku: A bůh stvořil ženu – první a nejslavnější film režiséra Vadima v hlavní roli s jeho tehdejší ženou Brigitte Bardotovou.

8. srpna, 19:00 Hrajeme pro Slona – Třetí sloka – písecká kapela – vstupné dobrovolné ve prospěch obnovy domu U Slona

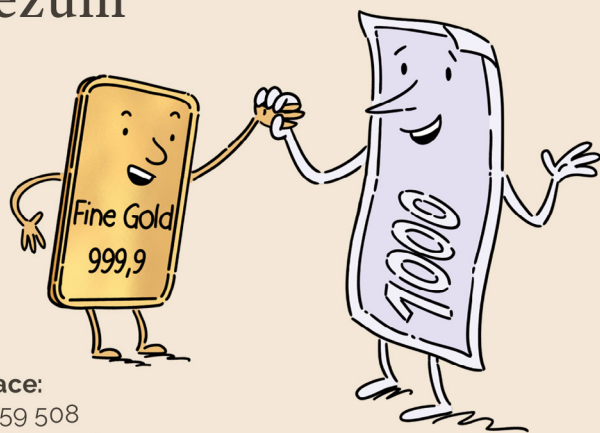
25. srpna, 21:15 Bijásek na dvorku – Katapult – Jiří Bartoška ve filmu podle knihy Vladimíra Párala s tématem problematiky stereotypu všedního dne.

28. srpna, 19:00 Hrajeme pro Slona – Congress – písecká kapela – vstupné dobrovolné ve prospěch obnovy domu U Slona



Vracíme penězům hodnotu

Ochraňte své úspory nákupem fyzického zlata a stříbra



Kontakt pro bližší informace:
Lenka Klečacká, tel.: 777 159 508
e-mail: lenka.klecacka@goldengate.cz
www.lenkaklecacka.cz

XIX. MĚSTSKÉ SLAVNOSTI PROTIVÍNSKÉ

sobota 29. srpna 2026 od 13.00 hod. / MASARYKOVO NÁMĚSTÍ
RAEGO • ONDŘEJ RUML • JAMARON • JIŘÍ KORN & TANEČNÍ COMPANY • TATA BOJS • BUDVARKA



AD: Barcelonská reminiscence (PS č. 5/2026) – před 30 lety získalo Prácheňské muzeum evropskou cenu

Současná výstava v Prácheňském muzeu dokumentuje kompletní rekonstrukci budovy muzea v letech 1984-1993, během níž došlo v roce 1989 k radikální změně režimu. To se promítlo i do přípravy nových expozic, které doznaly zcela nové koncepce realizované již ve svobodné době.

Autorem vítězné koncepce, stejně jako architektonického a výtvarného řešení všech muzejních expozic v šesti podlažích hradního komplexu, je písecký rodák Ing. arch. Vladimír Bouček. Spolu s návrhem obou vstupních hradních nádvoří tu vytvořil na ploše téměř 2000 m² nadčasový architektonický celek, který svým pojetím předběhl svou dobu. Za úzké spolupráce s odbornými pracovníky muzea představil historii Prácheňska i královského města Písku naprosto unikátním a novátorským způsobem, který byl po zásluze v roce 1996 oceněný cenou Evropské muzeum roku.

V historii českého muzejnictví se jednalo se o zcela mimořádný architektonický počín. Před ním se to podařilo jen Náprstkovu muzeu (v roce 1992) a Lapidáriu Národního muzea v Praze (v roce 1994). Žádné regionální muzeum dosud tuto cenu nezískalo. Význam tohoto ocenění je o to větší, že mezinárodní odborná komise vybírala z 1100 muzeí z celé Evropy, která se soutěže účastnila. Předseda poroty prof. Kenneth Hudson tehdy ocenění Prácheňského muzea zdůvodnil mimo jiné tím, že „zcela naplňuje úroveň západoevropského standardu a kvalitou vysoko překračuje evropskou úroveň“.

Cenu předávala 15. 5. 1996 královna Fabiola Mora Y Aragon ve španělské Barceloně do rukou ředitele PM Václava Bartoše, kterého doprovázela jeho manželka. O mimořádném úspěchu českého muzea psaly noviny po celém světě –

v Japonsku, Mexiku i v Malajsii. Po otevření jej navštívilo mnoho významných hostů, kteří nešetřili chválou a obdivem, který ostatně trvá dodnes. Za všechny dvě reakce významných osobností z návštěvní knihy: **Jiří Kolář, Paříž:** „*Asi to nejlepší, co je dnes možné v Čechách vidět. Francie nemá na srovnatelné velké městě muzeum takové úrovně.*“ **Prof. Peter Wingard, Manchester, England:** „*Best city museum I've ever seen!*“

Bezprostředně po otevření vyvolala doma i v zahraničí velký mediální rozruch instalace busty Klementa Gotwalda s dvojicí zdravících pionýrů v expozici Moderních dějin. Přes odpor ředitele musel architekt tuto symboliku obhajovat nejen před ním, ale i před zástupci obou protipólů politického spektra – MK KAN i KSČ – obě strany protestovaly. Připomeňme, se jednalo o poměrně odvážný počín, v r. 1993 už byly po celé zemi sochy oslavující minulý režim odstraněny – tato byla první, která se vracela zpátky na sokl. Naštěstí jen v muzeu – jako symbol své doby. Vyhrocenou situaci, ve které nechyběly ani výhrůžky fyzickou likvidací autora, podpisovými akcemi píseckých obyvatel za zachování busty v muzeu, příjezdem zástupců radia Svobodná Evropa a.d., uklidňoval svými prohlášeními v tisku starosta Tom Zajíček. Definitivní tečku za protesty pak udělal prezident Václav Havel, kterému se expozice velmi líbila a absurdita „tohoto dramatu“ ho pobavila.

Rozsáhlý článek emeritního ředitele Prácheňského muzea v PS č. 5, ve kterém vzpomíná významného ocenění muzea, postrádá zcela zásadní a nejdůležitější informaci. **V jeho textu nikde není jmenován autor oceňovaných expozic, písecký rodák Ing. arch. Vladimír Bouček.** Architekt nebyl přizván ani k tehdejší cestě do Barcelony k převzetí ceny, o kterou se tak významně zasloužil. V posledním odstavci textu emeritní ředitel muzea píše: „*Jsem rád, že jsem pomohl zviditelnit překrásný Jihočeský kraj a nejkrásnější město v Čechách – milovaný rodný Písek.*“

Jméno architekta Vladimíra Boučka se v souvislosti s udělením Evropské ceny neobjevilo ani na webových stránkách Prácheňského muzea, dnes tu není ani obrazový dokument certifikátu ceny. Protože jde o ojedinělé ocenění, navíc udělované s trvalou platností, mělo by na něj být muzeum patřičně hrdé a mělo se snažit na jeho odkaz navazovat.

Ostatně muzeum ani následně nedokázalo dostatečně pracovat s tímto mimořádným bonusem ve věci svoji propagace. Jako pamětnice (pracující v muzeu v letech 1986 – 2018) celého tohoto příběhu o tom skutečně něco vím...

Důležitý dodatek: V kontextu článku emeritní ředitel Prácheňského muzea kriticky rovněž uvádí, citují: „*Zatímco byl v Písku barbarsky zničen kvalitní pomník Klementa Gottwalda od národního umělce Břetislava Bendy...*“ (tehdejšího prominentního velkého umělce přítakávajícího komunistickému režimu v ČSSR). **Faktická poznámka:** První sovětské poradci přijeli do ČSR na pozvání právě Klementa Gottwalda. Tito zcela v ničem nekompetentní diletanti a Stalinovi poskoci se infiltrovali do všech oblastí a funkcí a v podstatě republiku řídili. Rozkládali stát zevnitř. Komunisté z nich měli strach.

Nejvýstižněji to řekl Michail Timofijevič Lichačev, jeden z prvních sovětských poradců, který do Československa dorazil: „*Mne sem Stalin poslal dělat procesy, nemohu ztrácet čas. Nepřišel jsem diskutovat, ale přišel jsem do Československa kroutit krky.*“

Sovětské poradci postupně degradovali celou československou společnost na všech myslitelných úrovních. Těchto komunistických režimem přísně chráněných příživníků se Československo definitivně zbavilo až v roce 1989.

V současnosti díky novým technologiím působí Rusko ve svém osvědčeném manipulativním totalitním zájmu. A válka na Ukrajině je vizitkou Ruska a tragickou vševypovídající kapitolou...

(Nevím, čeho pan emeritní ředitel, bývalý člen KSČ, v souvislosti s likvidací pomníku Klementa Gottwalda vlastně lituje?)

IRENA MAŠÍKOVÁ KONŠTANTOVÁ

*Zdroje: Kaplan Karel: Sovětské poradci v Československu (1993)
Kment Zdeněk: Ve stínu rudé hvězdy (2022)*

Odešla písecká legenda – náčelník Pokča

V pátek 5. června 2026 písecká kultura zaplakala. Ve věku nedožitých 61 let nás po dlouhé nemoci navždy opustil Miroslav „Pokča“ Pokorný, člověk, který pro mnohé z nás nebyl jen ředitelem a zakladatelem Divadla Pod čarou, ale především kamarádem, mentorem a pro celou píseckou scénu nezpochybnitelným „náčelníkem“.

Ačkoliv se po vážné zdravotní příhodě v roce 2020 veřejně odmlčel a musel se stáhnout z aktivního vedení svého životního díla, jeho stopa zůstávala v Písku stále živá. I v ústraní dál sledoval, jak si jeho následovníci vedou, a zůstával věrným duchem místa, kterému vdechl život – dokud se jeho životní jeviště definitivně neztišilo.

Zrození legendy „Pod čarou“

Vše začalo v lednu roku 2000. Míra, rodilý Písečák a srdcem šermíř ze skupiny Rival, tehdy spolu s přáteli z kapel jako 200 zbraní či Řez dřevem hledal prostor pro zkoušení, protože tehdejší pronájmy



se začaly komercializovat. Z původního nadšení pro společnou zkušebnu v prostorách bývalého kina Svět nakonec vznikl multižánrový klub, který v Písku neměl obdoby.

Samotný název Pod čarou v sobě nesl Mírův typický humor – vznikl z jeho zkušenosti záso- bavače, kdy se opozdilci zapisovali v práci „pod čarou“, což byl i jeho častý případ. Zároveň to ale symbolizovalo kulturu stojící mimo hlavní proud, podporující alternativu a svobodu.

Srdce písecké scény

Pod Pokčovým vedením se „Podčára“ stala fenoménem, který přesáhl hranice regionu. Dokázal do Písku přivést světová jména jako Johnnho Wintera či kapelu Waltari, ale stejnou měrou podporoval začínající regionální umělce a neziskovky. Pro kapely i návštěvníky byl Pokča zárukou lidskosti a neformální atmosféry; jak kdysi zaznělo, Písek bez něj a jeho divadla by byl jednoduše chudším místem.

Kromě divadla byl Pokča milovníkem vody a Otavy, pravidelně organizoval tábory na Kobyle a jeho životní krédo nejlépe vystihují slova Françoise Villona, která si zvolil i pro své poslední



rozloučení: „*Chud jsem byl od mládí svého, však srdce jsem měl vždycky volné.*“

Poslední sbohem, Pokčo, tvoje odmlčení v roce 2020 bylo pro nás těžké, ale dnešní definitivní odchod z písecké scény bolí o to víc. Zanecháváš po sobě rodinu – manželku Janu, syna Jana, dceru Kateřinu a vnoučata – ale také tisíce těch, kterým jsi svými nápady a energií změnil život.

Bylo mi ctí se s tebou potkávat a spolupracovat s tebou. Tvůj odkaz v podobě svobodného kulturního prostoru bude v Písku žít dál.

Závěrečné dějství a poslední rozloučení se uskutečnilo tam, kde to měl Pokča nejraději – v plném Divadle Pod čarou v pátek 12. června, kdy náčelník odešel na ramenou Rivalů do věčných lovišť za potlesku celého publika. Čest jeho památce.

Za Písecký svět

MARTIN ZBOŘNÍK

Návrh na udělení státního vyznamenání Dagmar Šimkové

Kancelář prezidenta republiky obdržela v květnu návrh na udělení státního vyznamenání in memoriam paní Dagmar Šimkové – přinášíme plné znění dokumentu. Prezident republiky bude zvažovat návrhy zaslané do 1. června, výběr vyznamenaných bude zveřejněn až v řádový den 28. října.

Vážený pane prezidente, dovolujeme si podat návrh na udělení státního vyznamenání in memoriam paní Dagmar Šimkové, politické vězeňkyni komunistického režimu v Československu, jako výraz uznání její mimořádné občanské statečnosti, morální integrity a celoživotního postoje odporu vůči totalitní moci.

Paní Dagmar Šimková byla v roce 1952 ve svých pouhých třiaadvaceti letech zatčena a v politickém procesu odsouzena za údajnou protistátní činnost. Bez skutečné viny byla vystavena tvrdé perzekuci a strávila celkem čtrnáct let v komunistických věznicích, kde čelila systematickému

psychickému i fyzickému nátlaku, ponižování a krutým podmínkám.

Navzdory dlouholetému věznění, těžkým životním podmínkám a snaze režimu ji zlomit si paní Dagmar Šimková zachovala vnitřní svobodu, lidskou důstojnost a neochvějný morální postoj. Nikdy neodvolala své přesvědčení, nespolečovala s represivními orgány režimu a ani po propuštění nepřistoupila na kompromisy, které by znamenaly popření vlastních hodnot.

Její osobní svědectví, zachycené mimo jiné v knize Byly jsme tam taky, představuje mimořádně cenný historický dokument o osudech ženských



politických vězeňkyň v období komunistické totality. Toto dílo má trvalou vzdělávací a společenskou hodnotu a významně přispívá k uchování paměti národa a k pochopení mechanismů totalitní moci.

Životní příběh paní Dagmar Šimkové je symbolem občanské odvahy, odporu proti bezpráví a hluboké víry ve svobodu a spravedlnost. Domníváme se, že dosud nebyla její statečnost a obětí náležitě oceněna státním vyznamenáním, přestože její osud a postoj představují hodnoty, na nichž stojí demokratická společnost.

S ohledem na výše uvedené si dovolujeme navrhnout udělení státního vyznamenání in memoriam paní Dagmar Šimkové jako výraz úcty k její osobnosti a jako důležité morální gesto vůči všem obětem komunistické perzekuce.

S úctou

**Mgr. Marie Poláčková, Mgr. Barbora Lidová,
Městská knihovna v Písku**



Duhové divadlo rozzářilo po devatenácté Písek

Červen je měsícem, ve kterém již naplno zaznívá příslib blížících se letních prázdnin a s nimi spojených radovánek. Pro mne je to však především měsíc, na jehož počátku se vždy koná oblíbený divadelní festival Duhové divadlo.

V letošním roce se již po devatenácté sjelo do našeho krásného města Písku více než 500 žáků waldorfských škol z celé České republiky, aby předvedli své divadelní umění nejen sobě navzájem, ale i obyvatelům města Písku. A já jsem měl letos tu čest prožít s těmito mladými lidmi několik dní. Jako jeden z rodičů žáků osmé třídy jsem byl součástí podpůrného soukolí, které udržovali v pohybu hlavní organizátoři festivalu v čele s Jitkou Čáповou. Díky nim jsem mohl strávit dva překrásné dny v parku Palackého sady, ve kterém jsem zajišťoval podporu vystupujícím v rámci venkovního doprovodného programu a podílel se na moderování jednotlivých vystoupení.

Po celé dny jsem kolem sebe vnímal, jak centrum města pulsovalo energií mladých lidí i jak to jiskřilo při jejich vzájemném setkávání. Jejich

spokojený smích, optimistické naladění i radost z prožívaných okamžiků musely pohltnout každého, kdo se ocitl v jejich blízkosti. Jejich kroky směřovaly během jednotlivých dnů na návštěvy divadelních scén, které se rozprostřely v divadlech Fráni Šrámka a Pod čarou a v kině Portýč. V průběhu třech dnů měli divadelní hosté možnost zhlédnout více než 30 představení. Nabídka divadelních her byla široká, bylo například možné navštívit klasickou hru Pýcha a předsudek, komedii Švestka, detektivní hru Vražda v západním expresu či pohádku S čerty nejsou žerty. Herci své role hráli naplno a jednotlivá vystoupení tak byla zcela přesvědčivá až uhrančivá. Jejich výkony sledovaly přeplněné sály a konce představení byly vždy doprovázené bouřlivým potleskem spokojených diváků.



Písecká 8. třída nastudovala pohádku Elixir a Halibela

Kruh se uzavřel

V nedávném jarním čase se v Galerii Dragoun uskutečnila výstava malíře Jaroslava Gebra (28. 3. – 16. 5.), který se ve filmovém světě v americkém Hollywoodu vypracoval díky svému zcela mimořádnému malířskému umění na nejvyšší špičku. Tvořil filmové plakáty, filmové kulisy, portréty předních amerických filmových hvězd, ale i komerční zakázky nejrůznějšího charakteru, nebo zakázky pro veřejné americké státní instituce.

Nebyl píseckým rodákem, ale od dětství zde vyrůstal a Písek byl vždy jeho domovem, kam se každoročně po roce 1989 navracel. Jeho přáním bylo spočinout ve svém milovaném Písku a rodina jeho přání v roce 2013 splnila.

Na výstavě spolupracoval Gebrův syn Thomas (v Americe profese hudebník), který v prosinci mi

nulého roku přivezl pro výstavu velkoformátové tisky otcových děl. Z města nad Otavou byl upřímně nadšený a byl velmi rád, že mohl spatřit místo, odkud se jeho otec vydal za uměním do svobodného světa. Zahájení výstavy se již ze zdravotních důvodů nemohl účastnit, přijeli ale jeho členové rodiny, Michelle Soto (kurátorka pozůstalosti J. Gebra) a Gary Soto její manžel, švagr J. Gebra. Přicestoval rovněž historik umění Justin Huphreys, přítel J. Gebra. Zahájení výstavy se účastnil i bývalý generální konzul ČR v Los Angeles, Jaroslav Olša, autor knihy o českých umělcích žijících v Kalifornii.

Thomas Gebr svoji životní pouť náhle ukončil 6. června – kruh se tak uzavřel.

Několik obrazů Jaroslava Gebra je v majetku výtvarných sbírek Prácheňského muzea, přítel J. Gebra. Zahájení výstavy se účastnil i bývalý generální konzul ČR v Los Angeles, Jaroslav Olša, autor knihy o českých umělcích žijících v Kalifornii.

Hlavními protagonisty festivalu byli jako vždy žáci letošní osmé třídy, kteří se svojí hrou zahojovali i ukončovali celý program. Ti ve třech reprízách naplno rozehráli své divadelní umění. Pro diváky si pod vedením Petra Václavíka připravili poučnou a vtipnou pohádku Elixir a Halibela, ve které byly nakonec napraveny dvě (v sobotním představení dokonce tři) krásné, ale velmi neposlušné princezny a kde se slavily čtyři svatby. Měl jsem možnost vidět všechna tři vystoupení a bylo krásné sledovat, jak se každým dnem jednotliví herci zlepšují a jejich výkony graduji směrem k sobotnímu závěrečnému představení.

I naši deváťáci se úspěšně představili v rámci festivalu Duhového divadla se svým vystoupením. A to s úžasnou komedií Williama Shakespeara pod názvem Komedie plná omylů. Žáci 9. třídy, pod režii Tomáše Mandíka, se zhostili svých rolí s velkou vervou a neutuchajícím nadšením.

V rámci bohatého programu Duhového divadla se ve čtvrtek večer uskutečnila v divadle Fráni Šrámka beseda s hercem Dejvického divadla Martinem Myšičkou (viz rozhovor na str. 16).

V parku Palackého sady probíhal po dva dny bohatý doprovodný program. Ve čtvrtek rozehrál divadelní soubor Copánek pohádku O Palečkovi. Mohli jste si zde užít úžasná vyprávění Justina Svobody a zazpívat či zatančit v rytmech hudebního uskupení Kérmideretvár. V pátek si návštěvníci s obrovským elánem a nasazením zkoušeli své cirkusové dovednosti či se zapojili do kreativního hudebního workshopu. A večer měli možnost poslouchat se do energického vystoupení bubeníků Justiny Maierové a Lukáše Brejchy. Bylo krásné sledovat, jak se během programu setkávali herci, návštěvníci i obyvatelé města, a jak si společně užívali jednotlivá vystoupení.

Závěrem bych velmi rád poděkoval celému organizačnímu týmu Duhového divadla a lidem okolo něj. A já osobně budu již velmi nedočkavě vyhlížet rok 2027, který nám všem přinese jubilejní dvacátý ročník Duhového divadla v Písku.

ROMAN FOUČEK (rodič z 8. třídy)



Thomas Gebr a Růžena Černíková, písecká kamarádka z mládí Jaroslava Gebra, která spolupracovala na realizaci výstavy.

Za dva roky se bude konat v Praze výstava českých umělců, kteří v Kalifornii tvořili, někteří pracovali pro film a Jaroslav Gebr bude mezi nimi. Výstavu připravuje Galerie hlavního města Prahy ve výstavních prostorách na Staroměstském náměstí, v Domě U Kamenného zvonu.

IRENA MAŠÍKOVÁ KONŠTANTOVÁ

Prácheňské muzeum: Padesátý ročník Akce Acrocephalus, zlato, Orlík a Stehlík

Letní mix výstav v muzeu je umíchaný z unikátního zlatého nálezu, velkých pláten Karla Stehlíka plných bagrů a Orlické přehrady, a konečně chuť doplňuje nová fotografická výstava Karla Pecla.

Nová výstava dostala název Krása se skrývá v detailu a jako fotograf se na ní představí Karel Pecl. Každý čtenář Píseckého světa už určitě viděl bezpočet jeho fotografií, ať už zde v novinách, či na výstavě nebo na přednášce. Ale na novou přehlídku se emeritní zoolog muzea rozhodl vybrat snímky dosud nepublikované.



Divák dostane příležitost se dohadovat, zda fotografie pochází z Písku či ze světa, zda zobrazuje zvíře či rostlinu. „Nic z toho se tentokrát nedozvíte. Přijďte se potěšit pohledem na tu krásu, stojí to za to,“ láká na výstavu Jiří Šebestian, který ji spolu s autorem připravuje. Ve Výstavní chodbě bude k vidění od 29. června do 6. září, otevře se bez vernisáže.

A krátce poté už v muzeu nadejde čas začít chystat jemné síť, látkové pytlíčky, stany a další nezbytnosti na Řezabinec. Letošní ročník krouž-

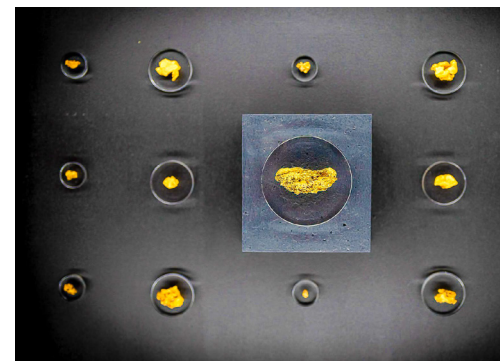


Učitel Lumír Vozábal při jednom z jeho padesátí kroužkování na Řezabinci.

kovacího tábora je již padesátý, všechno je tedy významnější a je i čas se ohlížet. Zakladatel tradice ornitologického výzkumu Karel Pecl se k prvnímu ročníkům vrací ve svém samostatném textu. Akci Acrocephalus však kromě něj každoročně (tedy dosud čtyřicetdevětkrát!) navštívil už jen jeden člověk – učitel v důchodu Lumír Vozábal z obce Chlum u Volar. Kromě tohoto byl také nejstarším účastníkem prvního ročníku (opět kromě Karla Pecla), v roce 1977 mu bylo 27 let a jinak byli mezi účastníky sami čerství maturanti. Lumír Vozábal postupně díky Řezabinci získal licenci kroužkovatele, stal se členem České společnosti ornitologické a na tábor dokonce jednou v osmdesátých letech přivezl děti ze svého přírodovědného kroužku na celý pobyt. „Vždy jsem na Řezabinci spal ve stanu a spím v něm dodnes, i ve svých 76 letech. Největší kouzlo této akce je samozřejmě ten vědecký přínos, ale z lidského hlediska jde o krásné setkávání lidí se stejnou vášní a o to potěšení z odchytu, vždycky se objeví něco, co jsme dlouho neviděli, nebo co je jiné či vzácné. Plánuji jezdit i dál a letos vyložené musím,“ vypráví pan Vozábal, který se k ornitologii dostal už v dětství.

Jako každoročně je akce otevřená i široké veřejnosti. Letos se začíná kroužkovat v neděli 26. července a až do úterý 4. srpna je možné denně od 7 do 19 hodin k rybníku zavítat a pozorovat výzkumníky při práci. „Každoročně apelujeme na návštěvníky, aby nejezdili za deště, větru a velkého horka, v tom případě nekroužkujeme, abychom ptáky neohrozili. A stále platí, že nejvíce uvidíte, přijedete-li ráno,“ vysvětluje ornitolog Jiří Šebestian, vedoucí výzkumu již od roku 2002.

Unikátní na výzkumu je jeho neménost, odchytává se na třinácti stálých stanovištích do nárazových sítí. Poté jsou ptáci odneseni do tábora, kde je každý exemplář podrobně popsán, okroužkován, zjištěna jeho kondice, tukové zásoby, určeno pohlaví a věk, stupeň pelichání atd. Nejčastěji chytanými druhy jsou rákosník obecný, rákosník zpěvný, budníček menší, rákosník proužkovaný a pěnice černohlavá, chytá se však také slavík modráček, ledňáček říční, vzácně



Na výstavu o zlatě s komentářem geologa vyraďte 31. 7.

pak zástupci dravců či sov. Celkem už na Řezabinci bylo zachyceno 113 ptačích druhů. Nenechte si padesátý ročník určitě ujít.

V letním programu muzea najdete také dvě komentované prohlídky. Jednu pořádá geolog Jaroslav Čícha ve výstavě Terra Aurea v pátek 31. července od 17 hodin. Dozvíte se nejrůznější zajímavosti o nejnovějším unikátním nálezu, ale i vše o jihočeském zlatě. Pokud i vás fascinuje fenomén Orlické přehrady, můžete vyrazit na komentovanou prohlídku na výstavu Orlík a Stehlík. Tu pořádá její kurátor historik Jan Kouba v úterý 4. srpna od 17 hodin.

VAŠE PRÁCHEŇSKÉ MUZEUM

PRÁCHEŇSKÉ MUZEUM V PÍSKU

WWW.PRACHENSKEMUZEUM.CZ

KAREL PECL

KRÁSA SE SKRÝVÁ V DETAILU

Fotografie emeritního zoologa Prácheňského muzea, které jste ještě neviděli...

CHODBA MUZEJNÍ KNIHOVNY

29. ČERVNA — 6. ZÁŘÍ 2026

Jihočeský kraj

Léto v knihovně: synagoga, letní tančírna, Arnošt Lustig i Kladivo na čarodějnice

Pestrý program připravila na letní měsíce Městská knihovna Písek. Bude patřit dětem, cestování i historii, na nádvoří knihovny se představí členové Prácheňské umělecké besedy a můžete se vydat i na poetickou vycházku do Píseckých hor nebo na komentovanou prohlídku písecké synagogy.

Letní program knihovny začne ve čtvrtek 2. července, kdy se uskuteční další **setkání Kruhu pečujících**, které pořádá Diakonie Písek. Pravidelný program tentokrát nabídne setkání s farářem a kaplanem Danielelem Freitingerem, který promluví o podpoře, síle a významu péče o druhé.

V úterý 7. července zahájíme **výstavu píseckého výtvarníka Andreje Rádyho**. O den později, ve středu 8. července, otevřeme ve druhém patře knihovny **výstavu Vladimíry Pechové**, která představí autorčinu tvorbu spojenou s knihami a značkami ex libris. Úterý 14. července nabídne hned dva programy. Dopoledne i odpoledne se můžete vydat na komentovanou prohlídku písecké synagogy spojenou s krátkou procházkou po Kamenec zmizelých. Večer pak nádvoří knihovny rozezná hudební program **Zpíváme v knihovně v podání členů Prácheňské umělecké besedy**.

V sobotu 18. července zve spolek Voda a zeleň v Písku na další z **poetických vycházek do Píseckých hor**. Tentokrát bude tématem **voda – v krajině, přírodě i poezii**. Od pondělí 20. do pátku 24. července bude knihovna patřit účastníkům **příměstského tábora s tématem Akademie hrdinů**. Děti během týdne čekají hry, příběhy i týmové výzvy zaměřené na odvahu, spolupráci a objevování vlastních schopností.

V úterý 21. července proběhne druhá prohlídka písecké synagogy. Ve čtvrtek 23. července zve všechny příznivce tance na **Letní tančírnu**. Pod vedením taneční lektorky Marie Holé si můžete vyzkoušet latinskoamerické i společenské tance a užít si letní večer plný hudby a pohybu.

Prázdninový program pokračuje v úterý 28. července **pohádkovým čtením na nádvoří knihovny**. V pátek 31. července nabídneme zájemcům komentovanou prohlídku knihovny včetně prostor, které zůstávají běžným návštěvníkům skryté.

Také srpen bude patřit dětem, cestování i historii. Od pondělí 3. do pátku 7. srpna poběží **příměstský tábor Babylonská věž**, během kterého se děti seznámí s různými zeměmi, kulturami a jazyky a zároveň budou objevovat známá i méně známá místa v Písku. V **neděli 9. srpna se koná Den židovských památek**. Zájemci budou mít možnost navštívit píseckou synagogu, seznámit se s její historií i plánovanou obnovou a poslechnout si vystoupení pěveckého sboru Sonitus Písek. V úterý 11. a 25. srpna se opět uskuteční komentované prohlídky synagogy.

V pátek 14. srpna pak v rámci **Mezinárodního folklorního festivalu** přivítáme soubory ze Slovenska a Mexika. Taneční vystoupení doplní et-



Den židovských památek: v neděli 9. srpna

nograf Prácheňského muzea **Jan Kouba krátkou přednáškou věnovanou historickému folkloru na Písecku**.

V sobotu 15. srpna bude možné opět pozorovat **noční oblohu během programu Nebe nad knihovnou**. Na něj naváže v neděli 16. srpna další poetická vycházka do Píseckých hor, tentokrát zaměřená na krajinu a rostliny. V pondělí 17. srpna nás naše kolegyně a cestovatelka Michaela Mohňanská zavede na ostrov Réunion a sousední Mauricius. Přednáška Mezi lávou a vanilkou přiblíží místní přírodu, kulturu i každodenní život.

Neděle 23. srpna nabídne v **prostoru synagogy komorní hudebně-dramatické představení Alma Rosé se Sarah Haváčovou v hlavní roli**. Příběh výjimečné houslistky a dirigentky židovského původu doprovodí živá hudba smyčcového kvarteta. V úterý 25. srpna se těšíme na autorské čtení k **výročí narození spisovatele Arnošta Lustiga**. Své texty představí účastníci literárních kurzů vedených Danou Emingerovou a večer doplní výběrem francouzských šansonů kapela Ambiance.

Ve čtvrtek 27. srpna promítneme další trezorový film jako připomínku srpnových událostí v roce 1968. Historické drama režiséra Otakara Vávry **Kladivo na čarodějnice uvede historik Kamil Činátl**, který po projekci otevře diskusi nad tématy filmu a jeho dobovým kontextem. Prázdninový program uzavřeme v pátek 28. srpna další komentovanou prohlídkou knihovny.

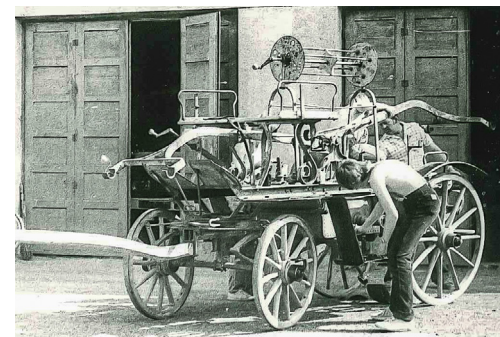
Po celé léto si můžete prohlédnout **výstavu ilustrací Lukáše Urbánka s názvem Doktor Racek – Cesta kolem světa za 31 písmen**, tvorbu Evy Hralové na dětském oddělení a výstavu Můj svět od Evy Filgasové.

Více informací o jednotlivých akcích najdete na **www.knih-pi.cz** a na našich sociálních sítích. Těšíme se na vás i během prázdnin.

VAŠE KNIHOVNA

Protivínští hasiči oslaví 150. narozeniny sboru

V sobotu 18. července oslaví dobrovolní hasiči v Protivíně 150 let od založení svého sboru. Pro veřejnost připravují slavnostní průvod a bohatý doprovodný program na náměstí s mnoha hosty. K vidění budou například simulované zásahy, výstava historické i moderní techniky a ukázky dětských týmů.



Sbor dobrovolných hasičů vznikl v Protivíně v roce 1876 a měl 28 zakládajících, 28 přispívajících a 32 činných členů. Mezi zakládajícími členy byli například úředníci, majitelé větších usedlostí i lidé z okolních obcí. V inventáři sboru byla po založení jedna čtyřkolová stříkačka, jeden sud na vodu, jedna malá stříkačka a 15 hasičích košíků. Nyní má SDH Protivín 43 členů a jeho starostou je Petr Novák. Zázemí tvoří hasičská zbrojnice v Protivíně vybavená moderní technikou. Ve svém vozovém parku disponuje těžkou zásahovou technikou, jako jsou cisternové automobilové stříkačky CAS 30 Tatra 815-7 a CAS 20 Tatra Force a DA MAN 4x4 L1Z + člun s motorem.

Petr Novák, který nám odpověděl na několik otázek, je i velitelem výjezdové jednotky sboru dobrovolných hasičů (JSDH) Protivín, která má 29 členů a zajišťuje nepřetržitou pohotovost pro město Protivín a okolí. Spolupracuje s profesionálními jednotkami z Vodňan a z Písku a je klíčovým článkem integrovaného záchranného systému (IZS) v regionu.

Kdy jste se přidal k protivínským hasičům?

Pro mne byly zcela zásadní zkušenosti povodně v srpnu 2002, v té době sem nastoupilo hodně mladých lidí. Prostě jsme chtěli pomáhat – tak jsme se přihlásili a nejdřív jsme pytlovali písek. Blanice tehdy město zaplavila ve dvou vlnách – ta první, 8. srpna 2002, způsobila velké škody, ale byla pouze předeheur. Druhá, hlavní vlna se přihnala po neustálých deštích 12. srpna, hladina strašlivě stoupla, voda spláchla vše v okolí řeky, zatopené bylo náměstí a obyvatelé ze zatopených domů musel evakuovat vrtulník. No a někteří z těch mnoha, kteří jsme sem tehdy přišli hasičům pomáhat, jsme zůstali dodnes.

Jak se změnila situace a postavení hasičů za těch 24 let od povodní? A jaký řešíte největší problém?

Tak tehdy bylo to vybavení opravdu zastaralé, to povodně názorně ukázaly. V dalších letech se vše postupně obnovovalo – a dneska máme moderní techniku a kompletní výstroj pro každého hasiče, vše je na mnohem vyšší úrovni. A problémy? Přivítali bychom nové aktivní členy. Mladých zájemců o tuhle činnost moc není... Povořit se autem ano, ale pořádné práci většinou moc nedají. Ono je to opravdu náročné časově i na fyziku. Všechno děláme ve svém volném čase a zadarmo, musíme nejen zajišťovat výjezdy k zásahům, pravidelně udržívat a kontrolovat techniku, absolvovat potřebná školení a výcviky, ale také připravujeme různé akce pro veřejnost, účast na dětských dnech a městských slavnostech, letních táborech, předváděčky i přednášky pro děti ve školách a školkách, je to opravdu pestré...



Jak vypadá takový klasický výjezd?

Zásahy probíhají na základě poplachového plánu a podle stupně požárního poplachu. Kromě požárů řešíme přívalové srážky, bouřky, různé nehody a zlámané stromy... Členové JSDH jsou dobrovolníci – ale při pohotovosti musíme být ze zákona připraveni kdykoliv vyrazit do deseti minut. Operační středisko nás svolává pomocí SMS a namluvenou událostí přes počítač – to je automatické hlasové volání, které generuje počítačový systém krajského operačního střediska při vyhlášení poplachu. Město Protivín má pod sebou i jednotky Krč, Zábohří, Milenovice – a soudržnost mezi hasiči je obrovská. Zasahovali jsme i ve Hřensku, byli jsme osloveni i při tornádu na Moravě... V roce 2015 byla velká sucha a jednotka jezdila k rozsáhlým požárům polí a luk. Tehdejší pan hejtman Zimola nám pak předal poděkování jako jedné z nevytíženějších jednotek v kraji. Tehdy se ukázalo, že máme zastaralé, příliš malé cisterny a že je třeba investovat více do renovace.

Vyřešilo se to od té doby?

V roce 2017 se nám povedlo získat velkokapacitní cisternu a v září 2019 jsme slavnostně otevírali kompletně zrekonstruovanou hasičárnu. V roce 2024 jsme získali dopravní automobil (DA) MAN L1Z pro převoz hasičů a v červnu 2025 moderní model Tatra Force 815-7. To je univerzální zásahové vozidlo – kromě hašení požárů veze kompletní sadu pro technické zásahy. Také máme záchranný člun s motorem pro zásahy na vodní hladině.

Máte tedy nyní velmi moderní vybavení...

Ano, jsme velmi vděční za velkou podporu od města Protivína i od Jihočeského kraje. V roce 2025 se konalo slavnostní žehnání novým automobilům a také novému praporu s naším znakem, ručně vyšítm. Víte, ono to vypadá, že se na hasiče dává hodně peněz, ale jak při tom žehnání podotkl jeden pán – oni si někteří myslí, že je to pro hasiče, ale je třeba si uvědomit, že je to důležité pro všechny lidi. Hasiči neřeší „jen“ klasické požáry... Zmínil

bych například výjezdy při bouřkách, ke zlámání stromů, to je třeba deset výjezdů za noc... Ale někdy to je naprosto zbytečný problém, když třeba lidi za bouřky klidně vjedou do lesa. Pak je to samozřejmě obrovsky nebezpečné i pro hasiče, pro ty kluky, kteří je zachraňují.

Co dnes tolik diskutovaná elektroauta, baterie?

Požár elektromobilu je velký problém – existují už i speciální odtahová vozidla pro řešení požáru v podzemních garážích. V Táboře a v Českých Budějovicích mají hasiči speciální kontejnery, do kterých se dá elektromobil ponořit, aby se chladily baterie – a pak je ovšem další velký problém s kontaminovanou vodou... Ale ještě daleko horší a nebezpečnější jsou podle mne elektrické kolo-běžky a kola. Naprosto nechápu, že si třeba lidi klidně berou baterie nabíjet do bytu, do paneláku... když to pak chytne, tak šlehají třeba dvoutetrové plameny a taky okamžitě vznikají toxické zplodiny a můžete se udusit. To si lidi vůbec neuvědomují!

Vraťme se ještě k oslavám – na co pozvete místní i přespolní návštěvníky?

Připravujeme průvod s prapory z hasičárny na náměstí, kde bude výstava historické i současné techniky, funkční parní stříkačka z Netolic, vyproštění z vozidla, požár auta, ukázka zásahové jednotky Policie ČR, hasičské speciály... Osobně se asi nejvíc těším na děti z SDH Vodňany, které budou předvádět, jak vlastně vypadá celý zásah – od nahlášení na číslo 112 na operační středisko, přes výjezd hasičů až po uhašení dřevěného domečku. Jsou skvělí! Také přijedou týmy mladých hasičů z Milenovic a ukáží požární útoky přípravy do šesti let i starších dětí. Na oslavách vystoupí Mažoretka Doremi z.s. Protivín a Taneční kroužek ze ZŠ Protivín, které předvedou skvělé vystoupení plné energie. O hudbu se po celou akci postará kapela Restart. Přijďte nás podpořit a užít si jedinečnou atmosféru!

Díky za rozhovor.

ZDENKA JELENOVÁ



Zvu vás na přátelské letní setkání ve Vodňanech

Výstavu Oldřicha Smutný – přátelé a žáci v galerii Městského muzea Vodňany můžete navštívit od 5. července do 30. srpna. Výstava je i připomínkou 100. výročí narození Oldřicha Smutného, kterého jsme vzpomněli v uplynulém roce. Vernisáž se bude konat 5. července od 14 hodin.

Jižní Čechy vzpomínají na svého malíře, kterému byla tato krajina celoživotní inspirací a kam se neustále navracel. Drobná výstava v písecké Galerii Dragoun (23. 5. – 13. 6. 2026), představila Oldřicha Smutného s jeho obrazy a monotypy zapůjčených z pozůstalostní sbírky malíře a temperami na papíru ze sbírek Prácheňského muzea v Písku.

Vodňanská, zcela ve svém konceptu mimořádná výstava bude obsahovat expozici děl Oldřicha Smutného jako malíře a pedagoga, společně s jeho bývalými žáky a několika přáteli. Příznivci výtvarného umění se mohou těšit na obrazy, kombinované techniky, monotypy i kresby. Společnými vystavujícími autory budou: David Bartoň, Markéta Burdová, Jitka Hilská, Miloslav Hilský, Petr Hilský, Xénia Hofmaisterová, Václav Rožánek, Jan Tobola, David Vávra a Václav Vohlídal.

Malíř Oldřich Smutný se narodil 17. 6. 1925 a od roku 2013 odpočívá na putimském hřbitově, v místě, kam do Putimi jezdil celoživotně na svoji chatu u Podkostelního rybníka, kde tvořil a kam se symbolicky navrátil natrvalo.

K naší velké radosti přijal pozvání zahájit výstavu malířův přítel Jaromír Zemina, který mne kdysi s Oldřichem Smutným seznámil a v Prácheňském muzeu jsme společně uskutečnili několik Smutného výstav obrazů, monotypů, keramiky, kreseb i fotografií. Na společné chvíle nelze zapomenout. Jaromír Zemina je rovněž autorem velké Smutného monografie, která čeká na vydání. Řadu výstav uspořádal Oldřich Smutnému ve spolupráci s Jaromírem Zeminou také malíř a kurátor David Bartoň, spoluautor filmového dokumentu o malíři, který bude v expozici výstavy promítán.



Oldřich Smutný s Petrem Hilským (vpravo), při jeho výstavě v Prácheňském muzeu v roce 2008, foto V. Komarová

Poděkování za realizaci této výstavy patří mým přátelům, Petru Hilskému a Davidu Bartoňovi, ředitelce vodňanského muzea Jitce Velkové a mému vzácnému dlouholetému příteli Jaromíru Zeminovi.

Toto letní setkání s uměním a přáteli, je pro mne neobyčejnou radostí. Ráda bych se o ni podělila i s vámi, kdo budete číst tyto řádky. Jste srdečně zváni.

IRENA MAŠÍKOVÁ KONŠANTOVÁ

Duševní zdraví dětí v krizi – a pomoc, která je dostupná

Výzkumy i každodenní praxe odborníků ukazují znepokojivý trend: duševní zdraví dětí a dospívajících se v České republice zhoršuje, náš region není výjimkou. Mladí lidé se dnes potýkají s celou škálou obtíží – úzkostmi, depresemi, poruchami příjmu potravy, sebepoškozováním i sebevražednými myšlenkami.

Někteří experimentují s návykovými látkami, jiní zápasí se šikanou nebo se školními obtížemi. Na mnohé z nich navíc těžce doléhá prostředí, ve kterém vyrůstají: konfliktní rodinné vztahy, zdlouhavá rozvodová řízení, ztráta blízkého člověka. Rodiče i odborníci pracující s dětmi tak čelí situacím, které jsou náročné a mnohdy přesahují jejich vlastní možnosti.

Systém péče je přetížený. My chceme pomoci. Objednací lhůty u dětských psychiatrů a psychologů se pohybují v řádu měsíců. Chybí preventivní programy, které by dokázaly celému systému dlouhodobě ulevit. A přitom právě dětství a dospívání jsou obdobím, kdy se buduje psychická odolnost na celý život – a včasná pomoc má největší smysl.

S ohledem na tuto naléhavou situaci nabízíme v našem regionu odborné terapeutické služby pro ohrožené děti, dospívající a jejich rodiny.

Co nabízíme:

• **Komplexní dlouhodobou terapeutickou podporu** pro děti a dospívající procházející duševními obtížemi

• **Podpůrné konzultace pro rodiče**, kteří hledají cestu, jak svým dětem pomoci

• **Odborné konzultace pro pedagogy** a další pracovníky, kteří se s ohroženými dětmi setkávají při své práci

Obrátit se na nás mohou rodiny bez dlouhého čekání – v situaci, kdy pomoc skutečně potřebují. Pokud procházíte těžkým obdobím vy nebo vaše dítě, neváhejte nás kontaktovat. Jsme tu pro vás.

Uvedené služby nabízíme v rámci projektu „Terapeutické služby pro dětské klienty a jejich rodiče“, reg. č. CZ.03.02.02/00/22_017/0000942, který je financován z Operačního programu Zaměstnanost plus. Najdete nás v Písku na Husově náměstí 2/24. Objednat se můžete na telefonním čísle 775 588 530.

Za tým projektu HANA RŮŽIČKOVÁ
Prostor pro sociální práci, z.ú.



**Financováno
Evropskou unií**



Senioři se učili „ohýbat“ paměť

Mozeček ve formě je název cyklu kurzů v Senior Plusu pro ty, kteří chtějí být mentálně fit a jsou ochotni se učit. Od října 2025 až do května letošního roku, vždy jedenkrát měsíčně, Ing. Radka Maxová, certifikovaná trenérka paměti a členka Společnosti pro trénování paměti a mozkový jogging, učila v prostorách Kulturního domu v Písku naše seniory jak „ohýbat“ paměť. Těší mě, že lekce byly vždy obsazené. Svědčí to o stálém zájmu našich seniorů učit se i ve vyšším věku, stejně jako o poutavé a hravé formě vedení jednotlivých lekcí.

Děkuji lektorce Ing. Radce Maxové za ochotu dojíždět z Tábora do Písku i za příslib v pokračování tohoto oblíbeného kurzu. Děkuji také panu Ing. Jaroslavu Pospíšilovi za pomoc při organizaci tohoto kurzu.

HELENA TITLBACHOVÁ
vedoucí Senior Plusu

Adventure Playground oživilo Portyč – svět, který vyrostl z palet a dětských snů

Když jsme v roce 2025 otvírali první dobrodružné hřiště u píseckého bazénu, byl to tak trochu „punk“. Pět dní, které nám tehdy město svěřilo v rámci Pískoviště, prolétlo jako blesk. Letos jsme se ale vrátili v mnohem větším rozsahu – na pět týdnů přímo do srdce největšího píseckého sídliště Portyč.

A pokud se mě dnes, po ukončení celého projektu, někdo zeptá, co mi zbylo v srdci, není to jen únava z vytažování tisíců hřebíků, ale především neskutečná energie, kterou nám tamní děti každý den vracely.

Od zelené louky k dětskému království

Adventure Playground = dobrodružné hřiště není jen dílna, kde se vyrábí bunkry. Je to prostor svobody, kde se děti převážně ve věku od 7 do 15 let stávají architekty vlastního světa. Na nevyužité zelené louce v Topělecké ulici pod rukama 2590 návštěvníků vyrostlo za 26 provozních dní neuvěřitelné městečko. Z řad veřejnosti nás navštívilo 1573 lidí a kapacita 24 školních programů pro 473 žáků byla obsazena okamžitě po vypsání termínů. Vidět devítiletou holčičku, jak s naprostým soustředěním řeže pilou prkno, je zážitek, který v dnešní digitální době působí jako zázrak. Jak s oblibou říkám: „Je to prostě samonosný koncept. V životě jsem nezažil, aby škola – od mateřské až po střední – přišla a dvě hodiny se ani jedno dítě nenudilo.“

Denní návštěvnost byla tvořena z poloviny až dvou třetin stálou osádkou dětí, které se sem opakovaně vracely a prostor pravidelně využívaly. Jde především o děti, které nemají stále kroužky; zachytáváme ty, kteří své vyžití a zapojení teprve hledají. Bezpečný prostor a opora v průvodcích = playworkerech je tím, co je sem opakovaně táhne. Každý den dělají něco jiného a je to jen a jen na nich a na ostatních, se kterými se zde potkává-

ji. Každodenně ale přicházeli i noví návštěvníci, kteří se nadšeně zapojili sami, či u menších dětí za zapálené asistence svých rodičů či prarodičů. A zranění? Ta zde nehledejte. Až na pár třísek a klepanců do prstu kladívkem, což k dobrodružné hře patří, se nám nic vážného nepříhodovalo. Děti totiž přirozeně nejdou do velkých rizik, nepostaví 3. podlažní domy a playworkeré po celou dobu dbají na bezpečí prostředí.

Mikro příběhy z hřebíků a pilin

Právě ty drobné momenty tvořily duši Portyče. Třeba když se malý stavitel na otázku, proč vlastně řeže to prkno, jen udiveně podíval a prohodil: „No, protože můžu!“ Nebo když holky z 6. A Masaryčky příběhy z tělocviku, nejdříve se půl hodiny mazlily s mým štěnětem Ronjou a pak se s neskutečným zápalem pustily do stavby královského trůnu a balanční desky.

Silným momentem byla návštěva starší dámy z vedlejšího paneláku, která se slzami v očích děkovala za to, jaký život jsme na sídlišti přinesli. Vidět Leona a další děti, jak při vernisáži fotek na oplocení spontánně předvádějí balet na zavěšené pneumatice, bylo důkazem, že Adventure Playground rozvíjí mnohem víc než jen manuální zručnost. A když nám uprostřed provozu začal docházet materiál, Vendula narychlo stopla projíždějící auto Městských služeb a my jsme ten kontejner plný dřevěných pokladů doprovázeli na hřiště jako slavnostní alegorický vůz.



Když úředníci táhnou skříň

Jedním z nejsilnějších momentů letošního ročníku bylo výjezdní zasedání vedení města přímo na hřišti. Vidět úředníky a vedoucí odborů, jak na pokyn malého čtvrtáka společně táhnou přes areál starou skříň, protože ji zrovna potřeboval do bunkru, bylo jasným důkazem, že Adventure Playground je ve výsledku víc sociální práce a týmová spolupráce než jen dílna se dřevem.

Celý tento materiálový a organizační kolotoč by se však nikdy neroztočil bez Venduly Petruňové, která s neuvěřitelnou energií krotila logistiku, hlídala rozpočet a zajišťovala, aby tým playworkerů měl vždy vše potřebné. Byli to právě lidé jako Jirka, Renata, Iveta, Jéňa, Jonáš, Edita nebo třeba Lenka, kteří svou trpělivostí a zápalem tvořili onen bezpečný přístav, kde se dětská fantazie měnila v realitu.

Mandala, která se musela rozplynout

Prostor na sídlišti jsme měli zapůjčený jen dočasně. Loučení bylo emotivní. Poslední sobotu 23. května 2026 v rámci Pískoviště jsme zapálili závěrečný oheň a Honza, který chodil každý den a jehož táta je šéfkuchař, mi nařezal speciálního buřta se srdíčkem.



Adventure Playground oživilo Portyč – svět, který vyrostl z palet a dětských snů

Mezi buřty a smíchem ale zazněla bezelstná otázka: „Co tady bude, Martine, až to zbouráte?“ Musel jsem říci pravdu: „Nic. Zase jen park.“

Nejsmutnější pro mě byl okamžik, kdy se u plotu objevila Bára na kole. Přijela se naposledy rozloučit se svým domem, kterému děti přezdívaly „Rakev“ – byl shodou okolností z té skříně, kterou tam instalovali na ležato představitelé města. Otevřela víko, vyndala si z něj své schované zápisky, strčila si je do kapsy a odjela.

Když jsem v pozdním odpoledni 27. května naposledy opouštěl vyklizený prostor a díval se na prázdné místo, kde stával náš karavan jako nezbytné zázemí hřiště, přistál tam kos. Jako by nám chtěl říct, že prostor je teď zase jeho. Ale my víme, že ten kousek země už navždycky patří i těm patnácti stovkám dětí, které na něm prožily s námi pět týdnů opravdového dobrodružství.

Poděkování těm, kteří stavěli s námi

Naše hluboká vděčnost patří Sladovně Písek, jmenovitě řediteli Adamu Langerovi za neutuchající víru v tento koncept a Kláře Mathieu za produkční zázemí. Děkujeme také týmu marketingu, Šárce Frantové a Karolíně Voráčkové, které o nás dávaly vědět světu. Projekt by nevznikl bez partnerství se Smart Písek v čele s Milošem Prokýškem a Honzovou Roučkou, díky kterým jsme součástí evropského projektu Re-Value. Velké díky patří Městu Písek za odvahu podpořit tento formát přímo v terénu a být tak průkopníkem v Česku.

Za odborné metodické vedení děkuji Carolině Sidon a spolku Město přátelské k dětem. Obrovský kus práce odvedly Městské služby Písek



při návozech a likvidaci areálu. Děkuje spolkům ŠVAGR za zapůjčení legendárního karavanu a vybavení. Naše poděkování patří i dárcům materiálu: Pile Kadlec, firmám KVALITEX, JITECH Comfort, Betonpres, AISIN Europe, Hřiště pod Květinou, DEK, I DEAL Automotive a Asan.

A konečně – děkujeme vám, místním obyvatelům v lokalitě za toleranci, a především dětem a učitelům z píseckých škol (z Fazole, Husovky, Masaryčky, Gymnázia, Tylovky a dalších), že jste s námi tvořili svět!

Moje vize je jasná: loni 5 dní, letos 5 týdnů, příští rok 5 měsíců a pak už 5 let, nebo radši rovnou natrvalo. Písek si své dobrodružné hřiště zaslouží. Chci být tím playworkerem, který tam zestárne.

Co je Adventure Playground?

Jde o koncept volného dětského hřiště, které se zaměřuje na tvořivou, nespoutanou hru a budování z reálných materiálů. Na rozdíl od běžných hřišť zde nejsou unifikované prolézačky, ale prostor pro vlastní fantazii.



Adventure Playground Písek v číslech:

- Termín konání: 18. dubna – 23. května 2026 (5 týdnů)
- Lokalita: Sídliště Portyč, zelená plocha v Topělecké ulici
- Návštěvnost: 2 590 osob (1 573 veřejnost, 473 žáci ve 24 školních blocích, 544 doprovodné akce)
- Věková hranice: 7–100+ let (samostatně), pod 7 let s doprovodem.
- Materiál: cca 280 palet, 3x plné dodávky prken, latí, dřeva, 1x pneumatik a kartonů, 3 kontejnery dřevního odpadu.
- Spotřeba: 13,5 kg hřebíků a 6 kg vrutů různých velikostí, lana a provazy.
- Vybavení: 30 kladívek, 5 aku vrtaček, 16 pilek a další ruční nářadí.
- Areál: plocha 1 550 m² na sídlišti Portyč, v provozu 26 dní (5 týdnů).
- Likvidace: 5 velkoobjemových kontejnerů dřevního odpadu odvezených k recyklaci, 180 znovu rozdaných palet, 1 odvezený domeček.
- Personální zajištění: Tým 12 playworkerů a dva koordinátoři
- Organizátoři: Martin Zborník, Sladovna Písek o.p.s. ve spolupráci se Smart Písek.



Děti samy tvoří a proměňují prostor podle svých nápadů a představ. Staví vlastní stavby většinou z nepotřebných a dosloužilých materiálů a pracují se skutečným nářadím. Učí se spolupráci, samostatnosti i odpovědnosti. To podporuje jejich kreativitu, manuální zručnost, zodpovědnost za vlastní rozhodnutí, ohleduplnost i plánování času. Procesu je přítomný proškolený lektor - playworker a vstup na hřiště má svá jednoznačná pravidla.

Poprvé se v Písku konalo 13.–17. 5. 2025 v rámci programu festivalu Pískoviště. Sladovna Písek zprístupnila Adventure Playground v prostorách venkovního areálu plaveckého bazénu školním skupinám i veřejnosti.

Jednalo se o první uvedení nejen v Písku, v Jihočeském kraji ale i v Česku mimo Prahu a skládalo velký úspěch. Na tomto konceptu Sladovna spolupracovala s pionýry dobrodružných hřišť v Čechách ze spolku Město přátelské k dětem a s píseckým architektem Martinem Zborníkem, který je hlavním iniciátorem projektu a Vendulou Petruňovou, koordinátorkou projektu.

Cílem je nabídnout dětem smysluplný prostor pro hru a tvoření a současně přinést do veřejného prostoru více příležitostí k setkávání a společnému trávení času. Zkušenost z předchozího uvedení Adventure Playground v Písku ukázala, že děti se do takového prostoru rády vracejí, navazují na předchozí tvorbu a vytvářejí si k místu silnější vztah.

Právě opakovanost a možnost prostor spolupřátel jsou jedním z hlavních přínosů tohoto formátu.

Text a foto MARTIN ZBORNÍK,
koordinátor a metodik Adventure Playground Písek

Na indiánské stezce I.



„Žáci Homola a Brumovský nechť se dostaví o následující přestávce do ředitelny školy. Opakují, žáci Homola a Brumovský nechť se dostaví o následující přestávce do ředitelny školy. Konec hlášení.“

Podívali jsme se na sebe...

Víš proč? Nevím? Já taky nevím. Začali jsme až horečně přemýšlet, co by to mohlo být... Myslíš, že tohle? No, to snad ne... Nebo tohle... Já nevím... No to by byl průšvih... Člověče nevím... Já taky nevím... Ty jo... Zvoní na přestávku... Musíme jít... Vzali jsme si svoje kufříky... To byla taková móda tehdy asi nejenom na SPŠ stavební v Gottwaldově. A já jsem ho měl takový krásně světle hnědý. A protože na té vrchní i spodní straně byla taková velká plocha. A protože jsem miloval indiány. A protože jsem někde sehnal samolepku, ale nádherného indiána, tak jsem si ho nalepil na tu vrchní stranu mého kufříku...

A už jsme stáli před ředitelnou... A byla v nás malá dušička... Co to bude... Nesměle jsme zaťukali... Slyšeli zvučně: „Dálež!“ A tak jsme jeden za druhým vešli... – Dobrý den, dobrý den... – Posadte se... Sedli jsme si a ani nedutali... A pan ředitel začal... A musím se vám přiznat, že už si ale vůbec nepamatuju, co pan ředitel říkal a proč jsme tam vlastně přišli. Fakt. Ale co si pamatuju a na co asi nikdy nezapomenu, bylo to, co mi řekl pan ředitel, když jsme zvedli svoje kufříky a odcházeli. Otočil se ke mně: Máš rád indiány? – No, mám... – Já také. – To mi trochu spadla čelist. – Četl jsi Tekumseha? – Ne. – Já několikrát. Dokonce ho mám tady. Chceš ho půjčit? Je to výběrná kniha. Je tam spousta moudrosti. – Tak jo... Byl jsem z toho celý překvapený. – Tak tady ji máš. A až ji přečteš, tak mi ji zase přinese... – Děkuji... – Je tam spousta moudrosti... – Přinesu. Přestávka skončila a už jsme zase seděli ve třídě a já jsem měl ve svém kufříku velkou knihu Tekumseh... A pan ředitel měl pravdu, bylo tam spousta moudrosti, ale já jsem to v té době a bez životních zkušeností všechno nepobral. Ale něco jo, a to formovalo můj život.

To bylo období, které bych nazval na „indiánské stezce“. Vůbec jsem netušil, že tato indiánská spiritualita mě dovede až k biblické spiritualitě. A vůbec jsem netušil, jak tato životní moudrost indiánů se protká a doplní s řadou biblických příběhů a přísloví a písní. A i když nejsem ředitel školy, a vy už možná nenosíte na kufříku samolepku indiána, přesto bych vám rád dal na prázdniny něco na čtení, takového „Tekumseha“. A nemusíte to vracet. Takovou čerstvou ochutnávku indiánské moudrosti.

Je toho tolik, že to asi rozdělím, abych nezahltl. A třeba inspiroval. Tak na indiánské stezce 1. část. Hezké rozjímání.

1. I kdyby měla na mne padnout nebesa, chci dělat jen to, co je správné... Nikdy nespáchám zlo bez příčiny.

2. Jedním prstem ani oblázek neuzvedneš. (Hopiové – kmen Hopi)

3. Každý zápas, vyhraný nebo prohraný, nás posiluje pro ten další. Pro lidi není dobré prožít snadný život. Přestanou-li zápasit, slábnou a ztrácejí výkonost. Někteří potřebují řadu porážek, než se u nich rozvine síla a odvaha dosáhnout vítězství.

4. Kde není bolest, nic se nenarodí.

5. Kdo je slepý? Ten, kdo nevidí svět jiných. Kdo je němý? Ten, kdo neumí povědět nic příjemného okolí. Kdo je chudý? Ten, kdo má příliš mnoho tužeb. Kdo je šťastný? Ten, kdo je šťastný s ostatními.

6. Já jsem chudý a nahý, ale jsem náčelník svého národa. My nechceme bohatství, chceme jen žít a učit děti pravdě. Bohatství by z nás neuciniilo nic dobrého. Nemůžeme si je vzít po smrti do jiného světa. My chceme jen mír a lásku. (Náčelník Oglalů Rudý Oblak)

7. Nechceme nic jiného, jen aby nás nechali žít v klidu. Sklonili jsme se před vůlí Velkého bílého otce a šli jsme na jih. Ale ukázalo se, že tam nemůžeme žít, a tak jsme se vrátili. Lepší je umřít v boji, než na nemoci. Můžeme se zabít, ale nepřimějete mě, abych se vrátil. Jediný způsob, jak nás tam dostanete, je udeřit nás holí do hlavy, odtáhnout nás a dopravit nás tam mrtvé. (Náčelník Tupý Nůž)

8. Člověk se musí popálit, aby se naučil, že má nechat oheň na pokoji. (národ Siuxů)

9. Dnes je dobrý den na smrt. (národ Siuxů)

10. Dobrý člověk by na cizí majetek nesáhl. (kmen Pueblo)

11. Bílý muž jde do kostela a mluví o Ježíšovi. Indian jde do svého týpí a mluví s Ježíšem. (Quannah Parker)

12. Pověz mi o tom a já to zapomenu. Ukaž mi to a já si to možná zapamatuji. Zapoj mne a já pochopím.

13. Žij svůj život tak, aby se strach ze smrti nikdy nevkradl do tvého srdce. (Tecumseh; Shawnee)

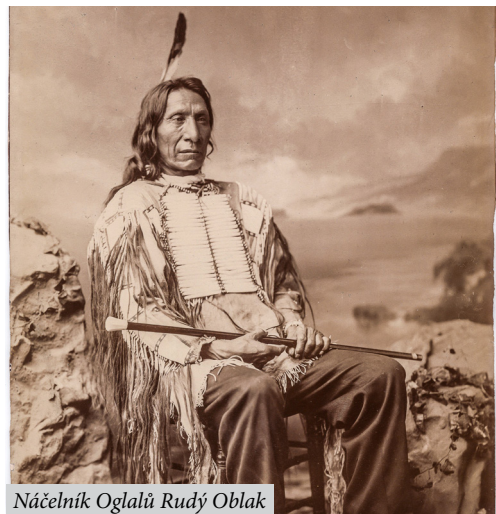
14. Když přineseš do vlgvamu hořící větve, nestěžuj si na kouř.

15. Všechny věci jsou dílem Velkého Ducha. (Černý Los; Oglala Siouxové)

16. Velký Duch jen v hrubých rysech nastíní všem bytostem na světě jejich životní cestu, ukáže jim, kam mají jít a kam mají dojít, ale nechá je, aby sami našli cestu, jak se tam dostat. Přeje si, aby jednali nezávisle podle své povahy, podle touhy vlastní každé z nich. (Kulhající Jelen; Lakota)

17. Až bude pokácený poslední strom, až bude poslední řeka otrávená, až bude chycena poslední ryba, tehdy poznáme, že peníze se nedají jíst. (Varování kmene Cree)

18. Uctívání Velké Záhady se odehrávalo v tichu, v samotě, zbavené všeho sobectví. Odehrávalo se v tichu, protože jakákoliv řeč je nevyhnutelně chabá a nedokonalá. Odehrávalo se v samotě, protože věřili, že On je nám blíž, pokud jsme sami. Podle nás byli všichni lidé stvoření jako synové Boha a stojí vzpřímeně s vědomím



Náčelník Oglalů Rudý Oblak

svého božského původu. Hluboko věřili v ticho – známku dokonalé rovnováhy. Ticho je absolutní vyrovnanost a rovnováha těla, mysli a duše. Muž, který si uchová své já, je vždycky klidný a neotřesený existenčními bouřemi. Pokud se ho zeptáte: „Co je ticho?“, odpoví: „Je to Velká Záhada! Svaté ticho je Jeho hlas!“ Když se ho zeptáte: „Jaké jsou plody ticha?“, řekne: „Je to sebeovládání, skutečná odvaha nebo schopnost snášet utrpení, trpělivost, důstojnost a úcta. Ticho je úhlavní kámen charakteru.“ (Ohiyesa; Santa Sioux)

19. Kdo má jednu nohu v kánoji a druhou ve člunu, spadne do řeky.

20. Každý může být šťastný. I ten nejbezzvznamnější muž může mít svou píseň díky.

„Za všech okolností buďte vděční, neboť to je Boží vůle pro vás v Kristu Ježíši.“ (1 Tes 5,18 Bible 21)

Pokojné prázdniny.

ROSŤA HOMOLA,
Oddělení spirituální péče – Nemocnice Písek

Děti z Masaryčky přivezly z Českých Budějovic zlato

V pátek 5. června se na Výstavišti v Českých Budějovicích konalo krajské kolo branné soutěže v rámci projektu Ministerstva obrany: „Příprava občanů k obraně státu“. Soutěž proběhla za účasti 17 žákovských družstev, která zvítězila v oblastních kolech. Velmi dobře připravená akce prověřila děti po fyzické i vědomostní stránce na 17 náročných stanovištích (mimo jiné znalosti historie našeho státu, praktické ukázky 1. pomoci, vědomosti z topografie aj.)

Skvělým úspěchem skončila soutěž pro družstvo ze ZŠ T. G. Masaryka v Písku ve složení: Vojtěch Vlha, Karolína Kiewegová, Marek Šafránek, Vít Benák, Lukáš Bečvář a Matěj Adam, když získalo zlaté medaile. Za podporu vítězům patří dík i dvěma náhradníkům - Antonínu Zemkovi a Šárce Peklové, kteří měli velký podíl na kvalitní přípravě družstva. Vítězové postupují do celostátního kola v říjnu ve Středočeském kraji – blahopřejeme!

Pavel Kolář, ZŠ T. G. Masaryka Písek

Martin Myšička: je skvělé, že žáci hrají divadlo

Profesionálním hostem letošní přehlídky waldorfských škol Duhové divadlo v Písku byl divadelní a filmový herec Martin Myšička. Vystudoval činoherní herectví na DAMU a zároveň subnukleární fyziku na MFF UK.

Sám často zmiňuje, že fyzika a divadlo jsou vlastně jen různé způsoby zkoumání světa a lidského bytí – jeden skrze exaktní rovnice, druhý skrze emoce a situace. Již během studií hostoval v Národním divadle či Studiu Ypsilon. V roce 1994 získal Cenu Alfréda Radoka za roli knížete Myšíka ve hře Idiot. Od roku 1997 je členem souboru Dejvického divadla, kde ztvárnil desítky rolí a v letech 2017–2024, zde působil jako umělecký šéf. Mezi jeho nezapomenutelné divadelní role patří postavy v inscenacích Revizor, Učpanej systém či Elegance molekuly. Je znám z filmů Jedna ruka netleská, Karamazovi, Léto s Evženem a seriálu Zkáza Dejvického divadla, Dabing Street, Kosmo, Boží mlýny.



Učitelé ZŠ Svobodná a organizátoři Duhového divadla Jitka a Jiří Čápoři připravili svému hostovi i hádanku – ukázkou z praktické výuky fyziky.

Otázka, na kterou se musím zeptat všech hostů Duhového divadla: Jste v Písku poprvé, nebo jste tu už někdy předtím byl?

Ano, byl, mnohokrát... S divadlem. Rád se sem vracím nejen do města, ale i do přírody, do Píseckých hor, máme tu kamarády, jezdili jsme sem i s rodinou, spolupracoval jsem tu také s FAMO, dělal jsem tu několik absolventských filmů...

Spolupracoval jste jako herec? Víte, že jste i režisoval...

To sice ano, ale režisoval jsem divadlo.

A lákal by vás film?

Možná, tím, že znám, jak je role režiséra složitá, kolik je v projektech peněz, to by musela být nějaká velmi šťastná okolnost, že by se to seběhlo a nějak to ke mně přišlo... Lákové to pro mě sice je, šel bych asi do toho, ale jen s dobrým nápadem a silným týmem, aby to nebylo jen točení pro točení. Zatím to může zůstat u toho, že si tu nad kávou povídáme. /smích/

Táhne vás nějaké konkrétní téma?

To řeším i v divadle, protože hrajeme hru, kterou

jsem napsal, často si kladu otázku, o čem by ty hry měly být, aby to lidi bavilo. Zajímavé by pro mě bylo napsat například filmovou pohádku. Pohádka je v Čechách žádaný žánr a na to, jak je žádaný a kolik lidí pohádky sleduje, mi přijde, že by si scénáře zasloužili větší péči. Ono to není vůbec jednoduché, aby to nebyla jen pohádka, kam se hodí všechny pohádkové postavy, jako když Pejsek s Kočičkou vařili dort... aby měla pohádka přesah, byla inspirující, povznášející, i úsměvná... to by se mi líbilo.

Pojďme teď k vaší herecké kariéře, hrajete různé, někdy i těžké role. V nelehké roli nechceme jako herci zůstat a je to jedna z věcí, které učíme osmáky, kteří hrají divadlo, aby uměli vystoupit z role. Máte vy nějakou strategii, rituál, něco, co vám pomáhá z role vystoupit?

Není to nic velkolepého, důležité je si v sobě rozlišit, co je hra – a co už osobní život. A může to být naprosto nenápadné, pro někoho je to vstup na jeviště a pak zpět do zákulisí, obléčení kostýmu, anebo sprcha po výkonu, pro někoho už to, že vůbec vstoupí do divadla. Mně například pomáhá při zkoušení, že se tzv. převléknu „do pracovního“. Když nejsem v civilu, tak se necítím tolik svázaný sám sebou, svou sociální rolí. Někdo si to jen říká vnitřně, vstupuju / vystupuju z role.

Herectví je často zajímavé i širokou paletou dovedností, které si herec musí osvojit, máte nějaké dovednosti, které jste se naučil díky roli?

To je pro mě asi i to atraktivní, že se člověk pro roli naučí třeba jezdit na koni, žonglovat, pracovat s motorovou pilou, pár vět v cizí řeči, ty konkrétnosti, které jsou dobrou výzvou. V tom hlubším zkoumání je pro mě zajímavé navnímat si odlišný přístup k životu. Když jsem byl mladší, hodně jsem se dozvídal o životě právě z těch různých her, s každou postavou nasával další životní příběh. Čím jsem starší, tím více sdílet s diváky svůj postoj, mohu obohatit roli svou životní zkušeností, svým vnitřním dialogem. A když se to povede a divák to zaznamená a já cítím ten přenos mezi hledištěm a jevištěm, já tomu říkám „hustej vzduch“, prostě to napětí ve vzduchu, když jde o drama, nebo pohnutá atmosféra, dojatá, nebo naopak salva smíchu, čím víc tohle funguje, tím víc jsme my herci inspirovaní a daří se nám hrát lépe, a to je asi to, co mě na divadle baví nejvíce.

Martine, znal jste festival Duhové divadlo? Víte, že vaše dcery chodily na waldorfskou školu. Dokonce jinoničti osmáci přijeli letos se stejným představením, které hrála tehdy vaše dcera. Jak vzpomínáte na léta rodičovství na waldorfské škole?



Martin Myšička v Divadle Fráni Šrámka.

Ano, to byl tehdy Dům čtyř letor. Festivalu se aktivně účastním letos poprvé, ale to, že se waldorfské školy propojují přes divadlo, jsem věděl. Pamatuji si na ty akademie a divadla od dětí už od první třídy. Divadlo v osmé třídě jsme s dcerami prožívali, ale s nimi jsem tu nikdy nebyl. Ale vím, že někteří spoluodpovědi ano. Vzpomínám i na olympiády, středověké slavnosti, jarmarky, lyže, vodáky, bylo toho hodně, já jsem waldorfskou školu jako spoluodpovědi prošel vlastně dvakrát, protože dcery máme od sebe deset let. A vím, že to je i záměr waldorfské pedagogiky, aby se rodiče do pořádání akcí školy aktivně zapojovali, protože z toho pak vzniká velmi dobré společenství. Nevím, jak dnes, ale v mnoha třídách jsme tehdy měli takovou empirickou zkušenost. Třetina rodičů byli aktivní členové, hodně pro školu pracovali, někdy až do vyhoření. Třetina se někdy zapojí, a někdy ne. A třetina jen sleduje zpovzdálí a niče se moc neúčastní. V každém případě ale mohu říct, že nás ta společná práce spojovala, vznikalo díky tomu nejedno přátelství. Měl jsem v posledních letech možnost jet vícekrát s několika kamarády na plachetnici na moře. Bylo nás tak deset. A pak jsem si uvědomil, že jsme vlastně všichni waldorfské rodiče, a navíc z různých tříd. A přestože každý děláme úplně něco jiného, tak si velmi dobře rozumíme. Ale abych se vrátil zpátky k festivalu, je skvělé, že žáci hrají divadlo, a nejen v osmé třídě. Já to vnímám jako součást komplexního rozvoje. A to, že si vyzkouší vystoupit před lidmi, že děti dokonce chtějí zahrát, zazpívat a zatančit... tahle zkušenost je k nezaplacení.

Co byste rád vzkázal osmákům a všem mladým, kteří se věnují divadlu?

Profesor Ivan Vyskočil říkal, že divadlo by se mělo dělat pořádně, ale nebrat se moc vážně. Takže bych jim přál, aby hráli s lehkostí, a nenechali se svazovat trémou ani pocitem, že musí být nejlepší. Ono totiž, to taky poslední dobou rád říkám, nejlepší může být jen jeden, výborní můžeme být všichni. Takže asi aby se snažili být výborní, a hlavně si užili tu společnou hru.

To je krásné poselství, moc děkuju za rozhovor. Taký děkuju, na shledanou.

ALŽBĚTA ČÁPOVÁ, foto Jiří Ryszawy

Athelas: Když v tom nejedeme sami

Někdy stačí jedno setkání, jeden příběh nebo jeden společně ujetý kilometr, aby si člověk uvědomil, co je v životě opravdu důležité. Právě o tom byla letošní celonárodní benefiční akce 8 dní pro paliativu, která během osmi dnů propojila lidi napříč Českou republikou a připomněla, že na závěr života by neměl být nikdo sám. Cílem letošního ročníku je vybrat 2 miliony korun pro osm českých hospiců, mezi nimiž je i Domácí hospic Athelas.

Do projektu se zapojili cyklisté z iniciativy Domestici, ale také lidé, kteří sami prošli zkušeností s péčí o svého blízkého v domácím prostředí. Každá etapa tak nesla skutečný lidský příběh. Příběh lásky, odvahy, vyčerpání, ale také vděčnosti za to, že poslední společné chvíle mohly proběhnout doma, mezi nejbližšími.

Jedním z těchto příběhů byl i příběh Ondřeje Boušky, našeho „hrdiny“, který usedl na dvojkelo a společně s ultracyklistou Martinem Součkem absolvoval více než sto kilometrů dlouhou trasu z Prahy do Písku. Nejel jen na kole. Jel poděkovat za péči, kterou jeho rodina dostala v době, kdy doma doprovázeli jeho maminku.

„Poslední tři týdny maminky života byly kouzelné. Řekli jsme si věci, které jsme si nikdy předtím neřekli. Její odchod byl důstojný a smířený,“ vzpomíná Ondra.

Právě podobné příběhy dávají celé akci hlubší smysl. Ukazují, že paliativní péče není jen o medicíně. Je o vztazích, o blízkosti, o možnosti být spolu i ve chvílích, kdy se život pomalu chýlí ke konci.

Písek se letos stal jednou z důležitých zastávek celé benefiční jízdy. V neděli 7. června ožily Pa-

lackého sady odpoledním programem pro veřejnost. Nechyběla hudba, cvičení v parku, aktivity pro děti ani možnost vyzkoušet si gerontooblek a na vlastní kůži pocítit, s jakými omezeními se senioři často potýkají. Atmosféra byla plná setkávání, úsměvů a rozhovorů. Přesně takových, které v dnešní uspěchané době tolik potřebujeme.

Silný okamžik přišel krátce po šestnácté hodině, kdy do Palackého sadů dorazil peloton Domestiků. Na poslední úsek etapy se k němu v Čížové připojily desítky místních cyklistů a společně doprovodily hrdiny až do cíle. Po více než sto kilometrech v nohách byla každá podaná ruka, každé povzbuzení a každý společně ujetý metr nesmírně důležitý.

A možná právě v tom se skrývá hlavní poselství celé akce. Protože všechno jde lépe, když v tom člověk nemusí jet sám. Stejně jako cyklisté potřebují svůj tým, potřebují ho i rodiny pečující o nevyléčitelně nemocného člověka. Domácí hospic není jen zdravotní služba. Je to tým lidí, kteří přijdou, poradí, uklidní, pomohou zvládnout těžké situace a provedou rodinu obdobím, na které se nikdy nedá úplně připravit.

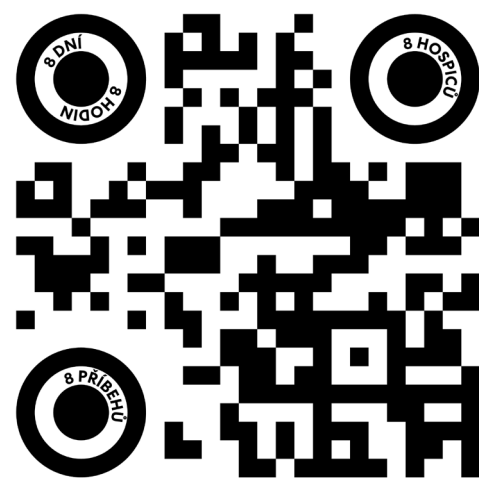
Během osmi dnů projeli Domestici více než tisíc kilometrů napříč republikou a podařilo se jim spojit stovky lidí kolem jedné důležité myšlenky – že každý člověk si zaslouží důstojný závěr života a možnost zůstat doma, pokud si to přeje.

Společnými silami se již podařilo vybrat přibližně milion a půl korun. Do cílových dvou milionů ale stále zbývá poslední částka. A právě teď může pomoci každý z nás. Ať už finančním darem, nebo zapojením do sportovní výzvy, která stále běží.

Pokud vám myšlenka domácí hospicové péče dává smysl, pokud věříte, že lidé mají mít možnost zůstat na konci života mezi svými blízkými, přidejte se i vy. Více informací najdete na webu **8dni.cz** nebo stačí načíst svých chytrým telefonem QR kód u tohoto článku.

Každá koruna se počítá. Každý krok, každý kilometr i každé sdílení pomáhá. Protože možnost být spolu, být doma, to je někdy ten největší dar, který si můžeme navzájem dát.

Za tým Domácího hospice Athelas
BARBORA SMRČINOVÁ



Literární cena Miroslava Ivanova za literaturu faktu dorazila také do Písku

Ve středu 3. června se v Knihovně Václava Havla v Praze uskutečnilo slavnostní předání cen Miroslava Ivanova za literaturu faktu. Cena Miroslava Ivanova je ocenění udělované od roku 2001 autorům literatury faktu za nejzdařilejší publikace z této oblasti, respektive za jejich celoživotní dílo. Publicista a fotbalový historik Lubomír Král z Písku zde byl společně se svým kolegou Stanislavem Hrabětem z Prahy oceněn za nádhernou knihu Liga má 100 let.

Cenu vyhlašuje Klub autorů literatury faktu (KALF) spolu s rodinou Miroslava Ivanova a udělována byla původně v pěti kategoriích: Celoživotní dílo, dílo vydané během posledních tří let, dílo autora do 39 let (v některých letech ohraničená věkem 35 či 40 let), časopisecká tvorba publikovaná během roku, nakladatel vydávající literaturu faktu.

Od roku 2020 bylo členění rozšířeno na 10 kategorií: české dějiny, světové dějiny, regionální dějiny, politické vědy, filozofie, sociální vědy a náboženství, literární vědy a uměnovědy, memoárová a biografická literatura, ostatní literatura faktu, dále cena za celoživotní dílo, cena za časopiseckou tvorbu a za trvalý přínos české a slovenské literatuře faktu. Byla vyhlášena také hlavní cena a cena pro nakladatelství soustavně se věnující vydávání literatury faktu. V dalších letech přibýlo ještě ocenění pro historický román nebo za současnou tvorbu a popularizaci. Pro rok 2026 byla znovu obnovena také kategorie pro mladé autory, s věkovým limitem do 35 let.

Ceny byly tradičně vyhlašovány a předávány v měsíci květnu u příležitosti konání veletrhu Svět knihy na pražském Výstavišti, od roku 2023 se ceremoniál přesunul na červnový termín do prostor Knihovny Václava Havla v Praze.

Potěšující je fakt, že na letošním 26. ročníku předávání cen Miroslava Ivanova byl organizátory pozván také publicista a fotbalový historik Lubomír Král z Písku, který společně se svým kolegou Stanislavem Hrabětem z Prahy byl oceněn za nádhernou knihu Liga má 100 let, která se podrobně věnuje historii naší fotbalové ligy, jež v loňském roce oslavila své století. Téměř sedmisetstránková kniha Liga má 100 let není jenom jejich dílo, podílel se na ní kolektiv takřka dvaceti spoluautorů a výsledkem



je takový, že publikace byla zaslouženě oceněna.

Lubomíra Krále jsme požádali o krátký rozhovor.

Co pro vás znamená účast na takové slavnostní akci a samotné převzetí ceny Miroslava Ivanova?

Udělení této ceny je pro mne především satisfakce a ocenění více než padesátileté činnosti na poli historie našeho fotbalu. Jako kolektiv spoluautorů jsme dokázali do detailů zmapovat stoletou historii naší ligy s bonusem, to znamená, doplněním o takzvanou předligovou etapu našeho fotbalu. Satisfakci pro mě bylo i to, že jsme to dokázali bez pomoci našeho nejvyššího fotbalového orgánu, dokázali jsme na tuto publikaci sehnat i dostatečné množství financí, což je v této nelehké době pro vydávání knih, to nejdůležitější.

Očekávali jste, že by se publikaci Liga má 100 let dostalo až takové pozornosti a chvály?

S oceněním na takové úrovni z nás nikdo nepočítal, když se podívám do jaké společnosti spisovatelů historické literatury jsme se dostali, tak z toho mám nejen velkou radost, ale především jistotu, že když se něco dělá a dělá se to pořádně, tak se výsledek musí dostavit. Není to samozřejmě pravidlem, někdy se to nepodaří, úspěch se nemusí dostavit, ale také může, a o to je to příjemnější, když přijde. Mezi oceněnými na tomto slavnostním aktu byl, mimo jiné, i doktor Jiří Grygar, známý historik Stanislav Motl, několik historiků z Vojenského historického ústavu a další.

Řekněte, jaká byla odezva odborníků a veřejnosti na samotnou publikaci?

Okamžitě po převzetí ocenění Miroslava Ivanova, ještě na místě, přišla nabídka na novou spolupráci. Původně jsem chtěl již se psaním pomalu končit, do něčeho velkého se už nepouštět, ale přišla nabídka, která se neodmítá. Součástí uvedení knihy na trh je její prezentace v České televizi, Českém rozhlasu a na různých platformách. Když se kniha Liga má 100 let vloni v listopadu dostala na knižní předvánoční trh, tak jsme sice zaznamenali několik pochvalných slov, ale to bylo pouze hodnocení od kamarádů z oboru, od přátel kolem fotbalu, s čímž se vždycky tak trochu počítá. Ale ocenění takovouto prestižní cenou, to je docela jiná „váhová“ kategorie. Když jsem se poptával organizátorů, kteří tyto ceny udělují, tak jsme byli první, kniha o historii fotbalu a sportu vůbec, ještě nikdy nebyla oceněna a nebyla na tuto cenu ani nominována. Takže další radost i z tohoto prvenství. Ale na druhou stranu, netřeba tento úspěch přeceňovat, za pár dní o tom nikdo nebude vědět. To je prostě běh života. Rád bych touto cestou poděkoval Městské knihovně Písek, kde mi vždy a dlouhodobě vycházejí vstříc se zajišťováním literatury, která není k dispozici ve zdejších knihovním fondu. Ze strany písecké knihovny je to výborná pomoc.

Jak jste se na slavnostním aktu cítili v prostorách Knihovny Václava Havla?

Atmosféra v Knihovně Václava Havla byla příjemná, přívětivá, potkali jsme se tam se zajímavými lidmi, vzdělanci a kapacitami ve svém oboru, uznávanými osobnostmi na poli historické literatury a literatury faktu, až jsem měl jednu chvíli pocit, že tam nějak naším „oborem“ příliš nepatříme. Naštěstí mě ten pocit brzy přešel a osobně jsme poznal několik velmi příjemných lidí.

O Knihovně Václava Havla se v poslední době hodně mluví v tom smyslu, že by měla být od příštího roku zrušena. Podepsalo se to nějak na slavnostní atmosféře při předávání ocenění?

Prostor jako takový si pořadatel pronajal s kompletním servisem a občerstvením, takže aktuální problematiku knihovny na místě nikdo neřešil. Nicméně jistě se najde odpovídající řešení a instituce jako taková bude existovat dál, vše záleží od finančního zajištění provozu. Některé možnosti se již nyní rýsují. Počkáme si na blízkou budoucnost, jak to všechno dopadne. Rád bych se zúčastnil třeba i příštího ročníku, bude snad další publikace, která se dočká třeba i nominace, pochopitelně opět ve stejném oboru, ale úplně z jiného soudku, jak se říká. Více prozrazovat nemohu a ani nechci, abych to nezakříknul. Letos na podzim budeme moudřejší.

FRANTIŠEK BOŘÁNEK

Oksana Shymolina: Chceme hlavně ten nejlepší možný život pro své děti

Při čtení našeho dalšího rozhovoru – se zdravotní sestrou Oksanou – vás možná překvapí, že místo zažitých spojení „na Ukrajině“ či „na Ukrajinu“ používáme předložky „v Ukrajině“ a „do Ukrajiny“. Ráda bych to v úvodu rozhovoru rozhodnutí krátce vysvětlila...

Jazyk má obrovskou moc. I malá předložka může fungovat jako účinná zbraň. Češi stále jezdí „na Moravu“, a dokonce „na Slovensko“. Poláci v minulosti běžně jezdili „na Litvu“. Zkusme si ale říct: „Jedu na Ameriku“, „vydávám se na Rusko“. Vnímáte ten rozdíl? Předložka mění plnohodnotný samostatný stát na geografický region nebo jakési zájmové území.

Samotná Ukrajina si v minulosti prošla úmornou debatou o tom, jaký význam tyto předložky mají. Situace tam dnes dospěla do bodu, kdy je používání předložky „na“ (zejména v ruštině) vnímáno jako projev proruské pozice, která plnou nezávislost země zpochybňuje. Téma rezonuje i v českém prostředí, zejména po začátku ruské invaze (viz např. <https://www.investigace.cz/v-ukrajine-do-ukrajiny/>). K používání předložek „v“ a „do“ se dnes přiklání řada předních českých odborníků, ukrajinistů a novinářů – například šéfredaktor Voxpotu Vojtěch Boháč nebo ukrajinistka Lenka Vichová. I Ústav pro jazyk český ve svém zveřejněném stanovisku potvrdil, že varianta „v Ukrajině“ není chyba.

Uvědomuji si, že odpověď na tuto otázku nemůže být jednoznačná. Po zvážení všech souvislostí jsem se však rozhodla volbou předložek „v“ a „do“ vyjádřit vlastní politický postoj a jednoznačný respekt ke státní suverenitě a svébytnosti Ukrajiny. Toto rozhodnutí беру plně na svou autorskou odpovědnost.

Oksano, řekni mi pár slov o sobě... a jak ses ocitla v Písku?

Jsem z Ukrajiny, z Poltav, jsem zdravotní sestra. A to, že jsem se v Písku ocitla, i s oběma dětmi, je malý, nebo spíše velký zázrak. Jsem totiž – mimo jiné – naprostý orientační idiot, jsem schopna špatně odbočit při cestě z Kauflandu do Tesca. Takže chápeš, opustit sama Poltavu a vydat se na cestu za manželem, který v Písku pracoval, byla pro mě, jak se teď říká, velká výzva. Jenže přímo nad naší oblastí byla zasažena ruská raketa, a poté, co jsme nějaký čas strávili ve sklepě jednoho místního obchodu, tak jsem prostě sbalila děcka, nějaké konzervy, vodu a 12. března 2022 se jelo.

Manžel tedy už v Písku bydlel?

Ano, pracoval v Čechách. Česká republika byla pro nás s manželem vždy synonymem romantiky. Brali jsme se v roce 1999, tehdy jsem pracovala v porodnici od nevidím do nevidím, nikdy jsem nikde nebyla. Po letech, v roce 2007, jsme se poprvé vydali do zahraničí, právě do Čech, přes cestovní kancelář. A teď – z té mé každodenní rutiny jsem se najednou ocitla v Praze! Exkurze do pivovaru, české pivo, harmonika. Pak jsme jeli do Českého

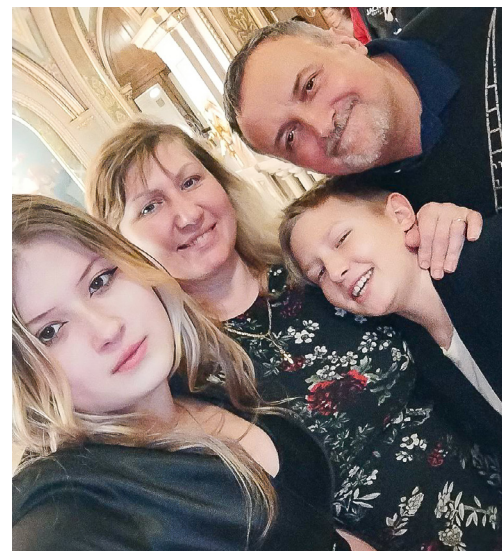
Krumlova, po němž nás provázela nezapomenutelná průvodkyně Dagmar – Dáša, to není žena, to je kouzelnice! Provedla nás večerním Krumlovem, ty domečky tam, nikdy jsem si nemyslela, že něco takového existuje v reálu, myslela jsem si, že jen v pohádkách bratří Grimmů! Zkrátka a dobře – Dáša může za to, že jsem se do Čech zamilovala. To víš, taková ta naivita turistů, myslí si, že to, co vidí během své cesty, je běžná každodennost té země. Jo, a vlastně ještě o rok dříve, než jsme jeli do Čech, jsme se v Ukrajině seznámili se třemi Čechy, kteří se jeli podívat do Černobylu. Ukázali jsme jim Poltavu, nějaký čas jsme strávili spolu, večer došlo i na zpívání národní hymny a já jsem se tehdy zastyděla, že umím jen první sloku naší ukrajinské hymny, zatímco Češi tu svou spolehlivě uměli celou. To byl můj první kontakt s češtinou. Už od té doby jsem věděla, že jí vůbec nerozumím a že je pro mě velice složitá.

Ale vraťme se k tomu, jak ses dostala do Písku...

Pro většinu lidí válka v Ukrajině začala v roce 2022, ale pro spoustu Ukrajinců začala o dost dříve, nejspíše v roce 2014. Z naší oblasti spousta lidí šla bojovat, i já jsem se zapsala na seznam zdravotníků – dobrovolníků, každý znal někoho, kdo pak zahynul. Čas šel, válka pokračovala, ruský vliv sílil, ve světě to nikoho moc nezajímalo. Začali jsme si s manželem říkat, že pokud se nic nemění, tak naše děti tam nic dobrého nečeká. Manžel se tedy vydal na západ, ze začátku do Polska, jenže brzy se vrátil, opravdu to nebylo k tomu, on ten život pracovního migranta není žádný med. Hledal pak nějakou lepší příležitost a narazil na společnost Aramark, která rozjížděla nějaký velký projekt a nabírala lidi v Ukrajině. Prošel konkurzem, pohovorem, dva a půl měsíce čekal na zaměstnaneckou kartu a pak mohl odjet. Dostal se do Písku, a tady se mu hned zalíbilo.

Co konkrétně?

Tak celkově. Klid, fungující pravidla, že víš, kam jdou tvoje daně. Kromě toho celá naše rodina hodně čte a znali jsme i něco z české literatury, například Švejka. Takže to bylo docela fajn na jednu na vlastní oči vidět region, který manžel znal z literatury. Manžel už teda Švejka přečetl i v originále a pravidelně z něj cituje, předvádí se (*smích*). Takže, manžel říkal, že se na Ukrajinu vrátet nehodlá, a připravovali jsme doklady, abychom ho mohli následovat. Kdyby velká válka nezačala, v klidu bychom vše připravili a odjeli bychom do Čech. Jenže ona začala. Manžel mi volal, abychom okamžitě jeli, ale já jsem mu vpálila, že je zrádce.



Emoce byly vyšroubované. Teď jsem ráda, že do války nešel. Jenže jedna věc je pomalinku, systematicky se připravovat na odjezd, a úplně něco jiného odjíždět, protože nad hlavami začnou létat rakety. Strašně jsem se bála. Naštěstí jedna známá jela do Belgie, tak jsme se k ní přidali. Náš cíl bylo Polsko, mám tam kamarádku a byly jsme domluvené, že její manžel nás pak doveze do Čech. V Polsku jsem se samozřejmě okamžitě ztratila.

Co jsi dělala?

Stála jsem a brečela. S dětmi a věcmi. Přišla za mnou nějaká paní, řekla jsem jí adresu té své kamarádky a ona nás tam dovezla. Pak už to bylo v pohodě, její manžel nás dovezl až do Písku. Kdyby ne, tak doteď bloudím po Evropě a hledám cestu do Písku.

Jak začínal tvůj život tady u nás?

Ze začátku se nás ujala česká rodina, Ingrid Hurtíková se o nás krásně postarala, žili jsme u nich přes dva měsíce a pořád se přátelíme, neskutečně nám na začátku pomohli. Celý život jsem pracovala, a tak už 15. března, opravdu po pár dnech tady, jsem šla na úřad práce. Říkám, že jsem zdravotní sestra, slyšela jsem, že v Česku je nedostatek zdravotních sester, tak jsem si naivně myslela, že mi nabídnou práci v oboru, aspoň něco ve zdravotnictví. Z nějakého důvodu ale ze mě chtěli udělat šičku. Říkám: „Však já neumím šít!“ Tak jsem prostě sama našla pečovatelský dům, Pomněnka v Protivíně to byla. Říkala jsem si, že práci znám a nějak to zvládnou. 9. den života tady už jsem pracovala.

Jak to šlo?

Hrozně to bylo, ale tvářila jsem se, že je všechno v nejlepším pořádku. Prožila jsem opravdový jazykový šok. Kozlík lékařský! Latinsky valeriana, ruský valerianka, ukrajinsky valerjana, ne, vy musíte mít kozlík lékařský! Nebo slovo žínka. U nás znamená – žena. Takže mi trvalo, než jsem pochopila, že „vezmi tu žínku“ neznamená, že někoho ně-

Dokončení na str. 20



Část autorského kolektivu knihy Liga má 100 let (zleva): Stanislav Hrabě, Lubomír Král, Tomáš Černák a Tomáš Rademacher. Foto Pavel Šmída

Oksana Shymolina: Chceme hlavně ten nejlepší možný život pro své děti

Dokončení ze str. 19



kam musím přesunout. Ale to je spíše vtipné, to bych zvládla. Horší bylo, že většina personálu zařízení byla výrazně a ne-skrývané proruská, nebo minimálně protiukrajinská. Kolegyně se na mne tvářily dost nepřijemně a nevynechaly příležitost, aby mě nějak nepopíchly. Když jsem na Ukrajinu v dobrém zavzpomínala, slyšela jsem: „Tak proč jsi z té své Ukrajiny odjžděla, když to tam máte tak krásné?“ Zachránit své děti jsem chtěla, chtělo se mi jim odpovědět, ale neuměla jsem. Měla jsem i pár nepřijemných hovorů s feditelkou. No, prostě. Doběhla mi smlouva, řekli mi, že špatně navazuju kontakt s lidmi a rozloučili jsme se.

Nevadí ti, že to takto napíšeme všechno?

Proč by mi to mělo vadit? Ať to vadí těm, kteří si pořád myslí, že ruská agrese v Ukrajině je předmětem nějakých interpretací. Pro mě není.

Pokud vím, teď pracuješ v písecké nemocnici, jak ses tam dostala?

Díky sousedce, která je taky zdravotní sestra. Věděla, že zdravotní sestru potřebují, řekla to vrchní sestře, ta mi zavolala, ze začátku mě trochu proklepla po telefonu, následoval osobní pohovor, pak mi řekli, že se mám ukázat – odpracovat jednu ranní a jednu večerní směnu bez odměny, což nebyl problém. A nakonec stačila jen jedna, ranní směna, rovnou mi řekli, že můžu nastoupit. Jsem na chirurgii a mám štěstí, mám moc fajn kolegyně, tolerantní, vřídlné. Vrchní mě brání, občas i před pacienty, kteří sem tam mají řeči. Zaplatili mi kurz sanitářky, zatím pracuji jako sanitářka. Abych mohla pracovat jako zdravotní sestra, musím složit zkoušku na krajském úřadě, a to si stále netroufám, kvůli češtině.

Ale rozmluvila ses, ne? Jak ses učila česky?

Rozmluvila, ale stále je to málo. Strašně mi pomohly kurzy, chybí mi, sama jsem v tomhle lempl, neumím studovat jazyk bez biče a vedení, dokonce jsem se naučila, že se tomu česky řekne, že nejsem studijní typ. Není pro mě problém vždy najít nějakou výmluvu, proč se zrovna teď nemůžu učit česky. Takže mám vlastní metodu: ruce mám popsané českými slovy, která píšu cyrilicí. A pomáhá mi komunikace v práci. Jinak se mi čeština opravdu moc líbí. Máme doma zavedenou čtenářskou chvilku: sejdeme se všichni v obýváku, každý má svou knížku a čteme si v duchu. Syn čte česky a ukrajinsky, já jak kdy. Je zajímavé, kolik má ukrajinština s češtinou společných slov! Občas mám pocit, že díky češtině nacházím své ukrajinské kořeny. Já knížky miluju. Jsou pro mě obrovským zdrojem poznání. Snažím se to předávat i dětem a myslím si, že se mi to daří, obě děti čtou hodně a rády.

Jak se začlenily děti do českého života?

Měli jsme obrovské štěstí na první učitelku syna Jana. Představ si: odjezd z Ukrajiny, nástup do první třídy, věčně vystresovaná matka, která nic nemůže vysvětlit, protože sama neumí jazyk... Učitelka Mírka Škrabalová nás zachránila, často na ni myslím a v duchu jí nepřestávám děkovat. Syn byl spíše stydlivý, natož v cizím jazyce, a na začátku to bylo náročné, mám jako relikvii schovaný notýsek z první třídy, poznámka na poznámce. Ale potom se to nějak začalo měnit, paní učitelka vždy Jana podporovala, motivovala, brzy začal číst pomalu nejlépe ze třídy, najednou se účastnil i čtenářských soutěží, poprvé obsadil třetí místo, po půlroce druhé a pak se podělil o první místo s českým dítětem. Bylo pro nás důležité, že ho paní učitelka pochválila na třídní schůzce před ostatními rodiči. Pro cizince je vlídné slovo zástupce majority k nezaplacení. A – naopak – bolí to, když dítě přijde ze školy a říká: „Mami, proč mi někteří ve třídě nadávají a říkají, že tady nemám co dělat? Co jsem provedl?“ Já chápu, že někdo nemusí být nadšený z toho, že tady my, cizinci, jsme. Na druhou stranu – nic špatného většina z nás nedělá. Pracujeme, děti chodí do škol... Tuhle jsme se dívali na nějaké fotky a syn prohlásil: „Já nejsem kozák, já jsem Písečan!“ Takže ten je začleněný až moc (*směje se*). Bohužel s dcerou vše probíhalo jinak. Narazili jsme na učitele matematiky, s kterým se nám nedařilo domluvit. Dokázal v deři vypěstovat slušnou averzi k tomuto předmětu. Nakonec to dospělo tak daleko, že jsme vyměnili školu. Na jiné škole se vše okamžitě vyřešilo, ukázalo se, že dcera není tak ztracený případ, jak nás předchozí učitel přesvědčoval. Byla tady jiná atmosféra ve třídě, dcera se uvolnila, uklidnila, našla si přátele. Teď už je na střední škole. Vůbec, zjistila jsem, že učitel je člověk, který má obrovskou moc. Dokáže dítě podpořit, podržet, nebo naopak – úplně zadupat. Obě naše děti už česky mluví.

Jak se ti tady teď žije?

Dobře. Vnímám, že jsme se tady všichni nějak zklidnili. Dcera dlouho opakovala, že se určitě jednou vrátí do Ukrajiny, až nedávno mi poprvé řekla, že už tady chce zůstat. Já se tady cítím, jak bych to řekla, pohodlně, komfortně. Potkávám hodně fajn lidí, slyším od nich hodně vřídlných, povzbudivých slov. A taky chci, aby nás Češi začali poznávat z jiné stránky. Nejsme jen nekvalifikovaná, nenáročná pracovní síla. Jsme různí a já se snažím svým chováním, svou prací ukázat, že pro Česko nejen že nemusím být hrozbou, ale můžu být i přínosem.

A co je tady jinak než v Ukrajině?

To ti řeknu: volnočasové aktivity, sport. Z toho jsem stále na větvi, jak tady všichni jezdí na kole, všichni umí plavat, bruslit, lyžovat! U nás tohle není tak rozšířené, některé aktivity si mohou dovolit jen ti, co mají hodně peněz. Náš Jan neuměl jezdit na kole. Někdo nám přitom kolo dal, pro syna prý. Tak jsme

se šli učit jezdit. Nebo – brusle. Najednou ve škole řekli, že půjdou bruslit. Tak jsem si půjčila sobě a Janovi brusle a šli jsme se společně učit, aby nebyl ve třídě za blbečka. Tohle jsou skvělé věci, které se tady berou jako naprostá samozřejmost. Taký je tady pomalejší životní tempo, lidé tolik nespíchají. A další věc, kterou v Ukrajině tolik nemáme a která se mi tady moc líbí, je vztah k tradicím, hlavně kolem svátků: všichni umí koledy, všichni mají adventní věnce, všichni si dávají dárky pod stromeček.

Občas se říká, že v Evropě je to samý soukromý pozemek a „vstup zakázán“ a že na východě je sice o něco větší čurbes, ale zároveň i větší volnost...

Mně pravidla nevadí, naopak. Víím, že lidé od nás si občas stěžují, že tady není kde si rozdělat oheň a opéct si maso. Jenže pak někde oheň udělají, pouštějí nahlas hudbu, zanechají po sobě nepořádek... Neříkám, že jen Ukrajinci, kdokoli. Tady je vše jasné dané: tady se grilovat smí, tady ne, do 22:00 si hudbu klidně pouštějte, pak ji laskavě vypněte. Jsem s tím v pohodě, podle mě přesně tyhle věci dělají život komfortním pro všechny.

Co je na životě migranta nejsložitější?

Pro mě je to ta skutečnost, že nemůžu vykonávat svou profesi naplno. Taký ten pocit, že ti dali důvěru a ty ji nesmíš zklamat. Dále pak potřeba dokázat ostatním, ale především sobě, že nejsem velbloud, jak se u nás říká, že nejsem tak hloupá, jak občas vypadám kvůli nedostatečné znalosti jazyka. Jako – takhle. Já nejsem nějak extra chytrá, ale celý život se snažím vzdělávat. Nejvíce mi tady chybí právě moje knihovna, nechala jsem v Poltavě spoustu milovných knížek... Těžké jsou i přetrvávající obavy, o osud Ukrajiny, o osud dětí, náš osud.

Jaké jsou tvé plány do budoucna? Umíš si představit, že Česko bude tvým novým domovem?

Umím. Naopak, jak jde čas, tak návrat do Ukrajiny je pro mě stále nereálnější. Já mám svou zemi moc ráda, ale život tam byl a je těžký. Je celkem běžné, že lidé mají dvě práce. Spousta věcí, které jsou zde zdarma, u nás se musí platit. Mým osobním bezprostředním plánem je přece jen složit zkoušky na krajském úřadě, abych svou profesi mohla vykonávat bez omezení. U dětí se snažíme udržet i znalost ukrajinštiny, aby se pak mohly rozhodnout, zda chtějí zůstat, nebo se vrátit.

Chceš něco vzkázat zdejší společnosti, čtenářům?

Jsem moc vděčná, že a jak nás tady přijali. Víím, že občas můžeme lidem lézt na nervy, jsme ve srovnání s Čechy hodně emocionální, mluvíme více nahlas, živě gestikulujeme, rádi se setkáváme. Na druhou stranu, není to plus? Občas mám pocit, že trocha té naší živelnosti české společnosti nemůže uškodit. Jsme nejen hluční, ale taky velice pracovití, máme stejné hodnoty, chceme žít v bezpečí a chceme ten nejlepší možný život pro své děti, přičemž věříme, že cestou k dobrému životu je vzdělání. Popravdě řečeno si myslím, že jsme docela fajn přistěhovalci.

ANNA SIMOTOVÁ,
dobrovolná iniciativa Svět v Písku

Každý ví, časy se mění, aneb Z mého života 23. část: O myších (a lidech)

Na katedře systematické zoologie v roce 1967 bylo pár doktorandů a také několik diplomantů. Dva doktorandi, Karel Pivnička a Karel Černý se stejně jako já, diplomant (Karel III.) zabývali výzkumem rybiho společenství vodárenské nádrže Klíčava. Další dva diplomanti, již dříve zmínění, Honza Šolc a Honza Černý, kteří studovali ptáky.

Byl tam ještě další můj kamarád, diplomant Miloslav Zacharda. Ten se zabýval hmyzem. Už jen ta sestava jmen byla zajímavá. Tři Karlové se zabývali rybami a dva Honzové dělali diplomky na ptácích?

Zbýval ještě jeden doktorand, kterého ovšem nebudu jmenovat. Důvod uvedu v závěru kapitoly. Ten studoval dlouhodobě myši. Už o nich zjistil mnohé, od stavby těla, přes orgány a jejich funkce, také reprodukční schopnosti a rodinné vztahy, tak se zaměřil na jejich chování. Zajímalo ho, jak se myši společenství vypořádá se stresem, který jim způsobí vzrůstající nedostatek potravy.

Pro tato zjištění si vymyslel sezónní terénní pokus, který myším poskytne k přežití plošně omezený životní prostor. Pro realizaci pokusu bylo třeba postavit v přírodě výběh, který by ohraničil plochu s potravními zdroji. Ten musel zajistit podmínky delší izolace, tj. žádná myš se nesmí dostat z pokusné plochy ven. Pozemek pro pokus poskytla Přírodovědecká fakulta UK na své terénní stanici Ruda u Třeboně. Tam si kolega vybral pro výběh část podmačené louky. Při jeho budování jsem mu pomáhal. Už si nepamatuji přesný rozměr plochy, ale mám dojem, že to bylo 8 x 4 m. S předstihem si objednal silné plastové desky (popisují dobu, kdy se ve fabrikách kradly hřebíky, protože v obchodech zrovna, když jste je potřebovali, nebyly).

Na jaře, když půda rozmrzla, jsme kopali rýhy pro zapuštění plastových desek, které budou tvořit stěny výběhu. Hloubka usazení desek byla kousek pod hranici spodní vody (odhaduji tak 60 – 70 cm). Stěny byly 70 až 80 cm nad povrchem. Netušil jsem, že mne výsledek tohoto pokusu tak ovlivní, že o něm budu jednou psát, a proto se omlouvám, že jsem si nic nezapsal a technické detaily jsem si nezapamatoval. Desky boků se spojovaly šrouby v pozinkovaných pásech a v rozích úhelníky. Vrchní část byla zcela zakryta rámy s drátěným roštem s oky 4 x 4 mm. Kdyby byla oka 5 mm, už je šance, že by se některé akrobaticky zdatné myši mohly dostat ven. A to by pokus znehodnotilo. Princip byl: žádná myš ven, ale ani dovnitř. Do výběhu také nesměl proniknout žádný predátor.

Kolega si pro pokus odchytí dva samce a dvě samice. Z nich sestavil dva páry a ty choval odděleně. Po Zmrzlých měl k dispozici dvě myši rodiny. Jedna měla šest mláďat a druhá sedm. Aby byly startovní podmínky stejné, tak početnější rodině mládě odebral a dvě stejné početné rodiny vypustil do výběhu. Víc už jsem se na pokusu nepodílel, už jsem se věnoval jen rybám Klíčavy. Ale zajímal jsem se o to, jak pokus probíhá. Tak-

že jde o svědectví „z doslechu“. Zpočátku si každá myší rodina našla své místo s určitým odstupem od té druhé. Rodiny byly odlišeny barevně na srsti hřbetů. Proto se daly jejich vzájemné vztahy dobře sledovat. To platilo samozřejmě zpočátku, jen do doby, než přišla na svět nová generace mláďat. Sledování jednotlivců nebylo pro zaměření pokusu až tak podstatné, protože šlo především o to, jak se celé myší společenství vyrovná s postupným úbytkem potravy daným omezenou plochou. Takže (z doslechu) zpočátku se nic moc nedělo, rodiny se držely pohromadě, každá si dokázala na svém území najít dostatek potravy. Proto byly kontakty mírumilovné. Jedinci se potkávali, očichávali a poté rozcházeli.

K tomu, abychom průběhu pokusu lépe porozuměli, musím představit základní údaje z myšího života. Myši domácí se rozmnožují rychleji než krysy a potkani. Březost trvá pouhé tři týdny a ve vrhu (5 až 10 ze sezónu) bývá od 4 do 16 mláďat. Ta se mohou rozmnožovat už za měsíce. Jedna samice má v sezóně 8 až 10 vrhů. Rodinné skupiny tvoří jeden samec a několik samic. Samci brání svá území (jsou silně teritoriální) a vyhání z něj jiné samce, byť by to byli jeho potomci.

To se týká volného prostoru v přírodě. V rámci popsání pokusu byl prostor omezený plochou 32 m čtverečních. Jak se postupně zvětšoval počet myší, vznikaly nové rodiny a tím i další požadavky na území i potravu. Jak se volný prostor zmenšoval, vzrůstala agresivita samců. Už to nebyly jen výhrůžky a zahánění, ale i kousance. Podepisoval se na nich stres z nedostatku potravy. Myš domácí je všežravec. Živí se **obilovinami**, semeny, kořínky, **ovocem**, **zeleninou**, **houbami**, housenkami a larvami, mršinami a **potravinami produkovanými lidmi**. Upřednostňuje potravu rostlinnou. Pro přežití potřebuje 3 g potravy denně. Ale omezená plocha louky nemohla pokusným myším nabídnout celý potravní sortiment. Zvýrazněné složky k dispozici nebyly. Navíc se zmenšovalo množství dostupných složek. Ty začaly postupně docházet, a proto se nakonec původní zadržovací územní kontakty změnilly v souboje na život a na smrt.

Podíl zraněných se zvyšoval a objevovaly se i mrtvolky. Kanibalismus je pojem naší morálky, zvířata využívají, co je dostupné, a proto je běžnou strategií u mnoha zvířecích druhů. Jistě už jste, stejně jako já tehdy, vytušili, jak to asi dopadlo. Byl to totální masakr, a proto kolega ještě před koncem sezóny pokus ukončil. Chtěl mi ukázat fotky dokumentující důvod ukončení, ale já je vidět ne-



chtěl. Dovedl jsem si to představit i v barvě. Jistě by se našla spousta fanatických ochránců zvířátek, kteří by autora pokusu označili spoustou nechutných a vulgárních titulů. Možná by těmi kritiky byli i mnozí z těch, co sami v poklidu hlodavce na svých pozemcích tráví granulemi. Proto jsem kolegu nejmenoval. Nezasloužil by si to. Podle mne by si naopak zasloužil ocenění. On byl vlastně průkopníkem, protože jako první vymyslel tento terénní pokus. Nevýhodou bylo, že se jeho pokus konal v době bez sofistikované záznamové techniky (tu měli tehdy nejspíš jen špioni). Ale ukázal cestu pro budoucnost.

Na jeho práci navázali po letech další savcologové s pokusy, při kterých byly myši sledované neustále kamerami, včetně těch s nočním viděním. Použitá technika byla natolik pokročilá, že zachytila i detaily z intimního života pokusných myší. Byla zaznamenána například snaha o řešení stresu z hladovění samicemi tím, že zabíjely samce: Tím snižovali počet mláďat, a tak zvýšili šanci na přežití rodin. Samice také pomáhaly při kojení mláďat těm samicím, které na tom byly nejhůř. Ale ani tato, z hlediska přírody jistě moudrá přizpůsobení, nemohla být v omezeném pokusném prostoru účinná. Ale jistě by fungovala při krátkodobém nedostatku potravy ve volné přírodě.

Pro mne byl popsání pokus otevíráním okna, viděl jsem v něm náznak vývoje lidské populace. Počet lidí neustále roste, ale naše Země má také jen omezené plochy umožňující produkci potravin (pojidání mouchných červů nás určitě nezachrání). Civilizační rozvoj tyto produkční plochy neustále zmenšuje, když je zabírá jak pro bydlení, tak i pro výrobu mnoha věcí, které nejsou pro přežití nutné ani potřebné. Možná jen pro pohodlí a zábavu. Říká se, že po 11. září už náš svět nikdy nebude stejný jako předtím. Mně změnil pohled na svět a lidstvo výsledek toho pokusu. Vedlo mne to k tomu, že jsem se, jako zoolog a ekolog, celý svůj profesní život snažil chránit a zachránit co nejvíce rostlin, zvířat i území. A také učit mladé lidi poznávat přírodu, chránit ji a mít k ní úctu. Jak, to se dozvíte v dalších kapitolách mých pamětí.

Text a foto KAREL PECL,
spolupracovník Prácheňského muzea a Záchrané stanice živočichů Makov

Narodili se:

19. 5. Bořánková Kateřina, Křišťanov:
Kočíková Valerie
20. 5. Svobodová Petra, Písek: **Urbánková Berenika**
20. 5. Koberová Lucie, Haškovcova Lhota:
Koberová Adéla
21. 5. Vostarková Alexandra, Písek: **Vostarek Alfred**
21. 5. Šottnerová Nikola, Vodňany: **Šottner Tobias**
22. 5. Bojková Tereza, Jarov:
Bojková Kora Anastazie
23. 5. Stichenwirthová Bára, Pačejov:
Pospíšilová Elen
25. 5. Kotalíková Michaela, Praha: **Petrlik Tobiáš**
26. 5. Pachlová Andrea, Stará Vráž: **Pachl Adam**
29. 5. Kočová Tereza, Týn n. Vlt.: **Kočová Barbora**
29. 5. Kapuscinská Darina, Vlachovo Březí:
Kapuscinský Adrian
30. 5. Doudová Kateřina Zoe, České Budějovice:
Douda Tadeáš



30. 5. Bc. Tupá Lenka, Týn n. Vlt.: **Novotný Tobias**
30. 5. Sedláčková Adéla, Bernartice:
Hrušková Rozálie
31. 5. Prágrová Sandra, Písek: **Prágrová Mia**
31. 5. Matošková Nela, Koloděje n. Luž.:
Matoška Theodor
31. 5. Ouředníková Lucie, Písek: **Koubková Ema**
1. 6. Kuřátková Martina, Písek: **Gažák Tobiáš**
2. 6. Ing. Hladká Monika, Milevsko: **Hladký Jonáš**
2. 6. Jindráková Nancy, Bernartice: **Straka Filip**
3. 6. Pourouá Petra, Týn n. Vlt.: **Rachač Jan**
3. 6. Dědičová Martina, Chřeštnice: **Dědič Štěpán**
4. 6. Krbečková Monika, Čejetice: **Krbeček Jan**
4. 6. Hvězdová Lucie, Vimperk: **Novotný Vincent**
4. 6. Humpálová Tereza, Vlastec: **Komín Jakub**

5. 6. Pavlečková Blanka, Milevsko: **Pavlečková Lucie**
5. 6. Kočová Petra, Čimelice: **Roušal Matyáš**
7. 6. Cinádrová Kristýna, Truskovice:

- Budinská Patricie**
7. 6. Špánová Monika, Velký Bor: **Bartoš Antonín**
8. 6. Klímová Edit, Písek: **Hejný Matyáš**
9. 6. Mlčkovská Andrea, Písek: **Valachová Elena**
10. 6. Voťánková Mirka, Dřiteň: **Voťánek Martin**
10. 6. Stropnická Lucie, Vimperk: **Stropnická Adéla**
11. 6. Poncová Hana, Týn n. Vlt.: **Poncová Adéla**
11. 6. Mgr. Šmajclová Marika, Prachatic: **Šmajclová Marika**
11. 6. Furišová Magdaléna, Prachatic: **Ondřích Petr**
12. 6. Pelcnerová Eliška, Osek: **Hosnedl Filip**
14. 6. Špillerová Michaela, Prachatic: **Špán Milan**
14. 6. Kormosh Hanna, Vodňany: **Khavan Veronika**
15. 6. Krátká Michaela, Písek: **Krátká Nela**
16. 6. Fojtů Zuzana, Štěkeň: **Fojtů Anežka**
16. 6. Vondrušová Dominika, Vrcovice: **Novák David**

Zemřeli:

Pohřební služba Habich

19. 5. **Hana Jirášková**, Protivín, 72 let
20. 5. **Marie Vyčichlová**, Protivín, 82 let
20. 5. **Karel Kříž**, Mirovice, 80 let
22. 5. **Josef Suchan**, Týn nad Vltavou, 90 let
24. 5. **Josef Rejlek**, Písek, 91 let
24. 5. **Helena Rejtrová**, Ražice, 84 let
25. 5. **Štefan Bodnár**, Krč, 80 let
29. 5. **Božena Procházková**, Písek, 93 let
29. 5. **Eva Káralová**, Slabčice, 70 let
29. 5. **Anna Trautnerová**, Hartmanice, 81 let
30. 5. **Dagmar Hrušková**, Písek, 82 let
30. 5. **Ladislav Tomeš**, Mirotice, 80 let
31. 5. Ing. **Eva Zelená**, Praha, 79 let
1. 6. **Ján Dikoš**, Písek, 73 let
2. 6. **Ladislav Kubů**, Písek, 67 let
2. 6. **Ladislav Zájeda**, Písek, 68 let
2. 6. **Jiří Polák**, Volyně, 68 let



4. 6. **Jana Dvořáková**, Písek, 88 let
4. 6. **Anna Prantlová**, Písek, 86 let
5. 6. **Miroslav Pokorný**, Písek, 60 let
6. 6. **Jaromír Pavlas**, Protivín, 67 let
7. 6. **Stanley Vojtěch**, Probulov, 78 let
8. 6. **Lidmila Kopetová**, Písek, 88 let
10. 6. **Věra Štekrová**, Písek, 82 let
10. 6. **Zdena Kozáková**, Chřeštnice, 75 let
10. 6. **Marie Chrástilová**, Písek, 85 let
11. 6. **Libuše Cestrová**, Písek, 72 let
13. 6. **Růžena Kovandová**, Chvaletice, 88 let
14. 6. **Patrik Měšťan**, Protivín, 51 let
14. 6. **František Štofl**, Křenovice, 53 let
14. 6. **JUDr. Jan Vítek**, Písek, 74 let
14. 6. **Václav Procházka**, Boudy, 75 let

14. 6. **Luboš Marek**, Písek, 41 let
16. 6. **Milada Hynková**, Probulov, 98 let
16. 6. **Božena Skalová**, Písek, 92 let
17. 6. **Josef Vlach**, Písek, 76 let
17. 6. **Jana Souhradová**, Bernartice, 65 let
17. 6. Ing. **Jiří Jíra**, Plzeň, 71 let
18. 6. **Stanislav Vaněček**, Nová Vráž, 72 let
18. 6. **Josef Barabáš**, Čimelice, 76 let
19. 6. **Jarmila Cvrková**, Záhoří, 86 let
20. 6. **Karel Zeman**, Písek, 83 let
20. 6. **Věra Bulířová**, Písek, 94 let
21. 6. **František Mlčkovský**, Dolní Ostrovec, 73 let
21. 6. **Karel Beran**, Písek, 92 let
23. 6. **Lubomír Ovsíak**, Písek, 62 let

Pohřební služba AVE FENIX

31. 5. Mgr. **Vlasta Borovičková**, Dobev, 77 let

Pohřební služba AVE FENIX

(pokračovatel Pohřební služby Foitová – Vrba)

Písek, Harantova 415, tel. **382 218 021**

nonstop služba – tel. 720 284 921

VŠECHNY DRUHY POHŘBŮ

profesionální služby, převozy po celé ČR

e-mail: avefenixpisekps@seznam.cz, www.psavefenix.cz

Jakoukoli inzerci, poděkování,

vzpomínky na zesnulé, vzkazy, reklamní články, pozvánky, nabídky či poptávky aj. v Píseckém světě

domluvíte na tel. **607 777 993**

nebo e-mailem: inzerce@piseckysvet.cz; **CENY OD 250,- Kč.**

Písecký frisbee tým získal další zlatou medaili

O víkendu 13. – 14. června se v Praze konalo venkovní Mistrovství České Republiky v ultimate frisbee v mixové kategorii, ve které společně na hřišti hrají muži a ženy. Písecký tým PeaceEgg se na mistrovství probíjalo přes kvalifikační turnaj z prvního místa.

Během sobotních skupinových zápasů nenechali hráči nic náhodě, ve své skupině postupně všechny týmy porazili a zajistili si tak o něco lehčí čtvrtfinálový zápas na nedělní dopoledne (soupeřem byl tým na posledním místě z druhé skupiny). Čtvrtfinálový zápas se jim podařilo s pře-

hledem vyhrát, zvítězili 15:2 ještě před koncem hracího času.

V semifinálovém zápase potkali pražský tým Prague Devils, který během sobotní skupiny porazili 15:9. Tentokrát však pražský tým nastoupil do zápasu o něco lépe a vytvořil si hned na za-



Foto Marek Matoška

čátku bodový náskok. Pro fanoušky bylo úžasné pozorovat, jak PeaceEgg skóre dokázal otočit a ze stavu 2:5 nakonec zvítězil 13:11.

Do finálového zápasu se kromě píseckého týmu probíjalo další pražský tým – FUJ. Celý zápas byl velmi napínavý zejména kvůli větru, který každou chvíli změnil trajektorii letu disku a připravil tak mnoho zajímavých momentů. Tým FUJ se celý zápas držel bodově nahoře, až do stavu 11:14. Závěrečná část finále byla opravdu strhující podívaná. Písecký tým předvedl neuvěřitelné odhodlání, díky kterému donesl další čtyři body v řadě a zvítězil tak 15:14.

Tým tak navázal na vítězství juniorů v mixové kategorii v halové soutěži na podzim, dospělý mixové kategorii v halové soutěži v lednu a juniorské dívčí a chlapecké kategorii ve venkovní sezóně v dubnu. Je to pro písecký tým tedy již pátá zlatá medaile tuto sezónu a zároveň první zlatá medaile v dospělý kategorii ve venkovní sezóně od vzniku týmu.

Za PeaceEgg

TEREZA PTÁKOVÁ

SUDOKU:

Vaším úkolem je co nejrychleji doplnit tabulku číslicemi 1 až 9 tak, aby se žádná číslice v žádném sloupci, řádce, a ani v jednom z devíti čtverců o hraně 3 čtverečky neopakovala. Vlevo jednodušší, vpravo obtížnější.

		4	3			1	
	5			1		3	
3			6			4	
8				5	9		4
	7					2	6
	3	9	7		6		
	2	1			4	7	5
		8		6	7		3
7				8		2	

				8	4			7
	8	2		3				
		7	9				8	3
			3		6		4	
6	9					5		
		4	5				9	
		5	4	7				
3					5			2
	7				8			



HLUBOKÉ LESY V OKOLÍ PÍSKU ukrývají mnohá tajemná místa. Jedním z nich je přírodní památka Čertova strouha. Jedna ze čtyř pověstí vypráví, že zdejší .../1. **TAJENKA**/... zapřáhl samotného čerta do pluhu. Když se čert vylekal zvuku .../2. **TAJENKA**/... zvonu, vytrhl se a utíkal pryč, přičemž za sebou vyoral hlubokou brázdu, která tvoří dnešní .../3. **TAJENKA**/...

Ze správných řešení zaslaných **DO 10. ČERVENCE** vylosujeme dva výherce knížek z Albatrosu. Řešení posílejte e-mailem: redakce@piseckysvet.cz, nebo SMS: 704 369 155, připište **jméno, adresu a telefon**.

ALZ, ASY, ÉR, KRČA, LO, LOOS, MBOU, TIB, RENA, RIN	OHÁŇKA	FRANCOVKA	DRUH SPORTU		1. tajenka	ZÁMEZÍ VE FOTBALE	SPZ OKRESU PEZINOK	UTRHNOUT	NÁŠ HUDEBNÍ SKLADATEL	INCIÁLY FOTBALISTY PANENKY		ORATOŘ	SEVERŠTÍ PAROHAČÍ	RUSKY TITO	UKAZOVACÍ ZÁJMENO	JUDŮV SYN
ANGL. OVES				TLUSTÝ OBLIČEJ (OB. EXPRES)							OPATŘENÉ OSIVEM					
VIDA				ČESNEKOVÁ POLEVKA MAZADLO							ČÁST ELEKTROMOTORU BANTAMOVÁ HMOTNOST					
OBTOČIT							SLOVEN. VE DOKONALEJI			BABIČKA 2. tajenka					POKRÝVKA HLAVY	KUŽELOVITÝ ÚTVAR (ZAST.)
ANGLICKY NEHTY						HLADITÍ OHEBNÝ SPOJOVACÍ ČLÁNKOVÝ PÁS								SPZ KUTNÉ HORY KÓD ČINY		
	NĚMECKÁ ŘEKA	UTŘÍT FALEŠNÝ						OSOBNÍ ZÁJMENO EINSTEINOVY INICIÁLY					HRANIČNÍ POPLATEK SPZ OLOMOUCE			
STARŠÍ VZTAŽNÉ ZÁJMENO			TERÉNNÍ AUTOMOBIL VYZNÁNÍ					HVĚZDÁŘ NÁZEV PISMENE								
LEKNUTÍ				VÝPOČETNÍ TECHNIKA (ZKR.) PROPÁSNOUT			PODROBNOST TU MÁŠ							OXID BORNATÝ 3. tajenka		
ZHANO-BENÉ								AUTRALSKÝ PŠTROS NATLOUCI (EXPR.)					KOLEM (KNIŽ.) CHEM. ZN. BERKELIA			
	NEROZHODNÝ VYSLEDEK JAPONSKÁ MINCE						KÓD NIZOZEMÍ POPĚVEK			KONŽSKÉ ÚZEMÍ PŘEDLOŽKA S 2. PÁDEM						STAROŘÍMSKÁ PLATIDLA
RADOVAN DOMÁCKY						ČASOVÁ SPOJKA	SILNÝ PROVAZ ČÁST MOČOVÉHO ÚSTROJÍ					ČESKÝ ARCHITEKT CHEM. ZN. YTERBIA				
DOMÁCKY IVO					PRAŽENÉ BURSKE OŘÍŠKY O CO								ANGL. ANO MPZ ISLANDU			
PÍSMENO ŘECKÉ ABECEDY			PRACOVNÍK ZPRACOVÁVAJÍCÍ ZVÍŘECÍ KŮŽE PLETKY							ŘEŽE BOBIZAČNÍ SLABIKA						
	MPZ SLOVENSKA OKRASY	ZA CO				NAPOLLO ALKOHOL						SLOVEN. SE FIBICHOVA SKLADBA			SMOTAT	OBCHODNÍ AKADEMIE
ODPOČÍVAT NA LŮŽKU					TARANNON ŠKOLNÍ POTŘEBA					PRIMÁT SVAZKY OBILÍ			PRAŽSKÁ STAVEBNÍ OBNOVA ZN. SCANDIA			
USAZENINA				ZN. KŘEMÍKU VAKOVITÉ ROZŠÍŘENÁ ČÁST JICNU PTÁKŮ			AUTOMAT. NASTAV. TV STANIC JIŽ				LIDSKÝ JEDINEC TĚLOCVIČNÝ PRVEK					
	DŮCHOD BORID TITANU (VZOR)							HMYZ NEJVYŠŠÍ KARTA								SOUHLAS
POHÁDKOVÁ BYTOST						SPOJKA PODŘADÍCÍ NÁZEV ZNAČKY DRASLÍKU		JEDNOTKA EL. ODPORU KREVNÍ FAKTOR				DOMÁCKY OLGA ZN. CÍNU				
SPISOVATEL IDYL							NÁSTROJE K SEČENÍ TRÁVY					NEPŘÍTEL ROMŮ				
SPOJKA PODŘADÍCÍ			ZN. ELEKTROSPOTŘEBIČŮ				OHNUTÍ					PAK				